

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
4 лютого 2013 р., понеділок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Руслан Кошулинський: «Головне, щоб ти внутрішньо залишався собою»**
*"Голос України"***3**
- "Я представляю інтереси мільйонів виборців, які не підтримують політики режиму Януковича. І таких громадян в Україні — більшість. Водночас посада заступника — це не лише місце у президії і трибуна для української опозиції, це можливість порушувати проблемні питання і досягати конкретних результатів у їх вирішенні в інтересах усіх опозиційних фракцій".
- 100 днів нової Ради: скільки предвыборных обещаний уже исполнено?**
*Тарас Козуб, Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"***6**
- Первые месяцы работы нового парламента депутаты провели без особой пользы для страны. Правда, о себе за это время подумать успели. Обжили рабочие кабинеты, сняли номера в гостинице, дважды побывали на каникулах. С выполнением предвыборных обещаний пока, правда, не торопятся. "КП" разбиралась - что говорили на выборах и что уже сделали.
- В поиске общих европейских ценностей** *Сергей Сидоренко, "КоммерсантЪ" (Украина)***7**
- Представители Партии регионов и оппозиции провели переговоры, посвященные подготовке заявления Верховной Рады о поддержке евроинтеграционных стремлений Украины. Стороны пошли на уступки — оппозиция согласилась не упоминать о проблеме политзаключенных, а власть одобрила ссылку на критические решения европейских органов. Между тем в тексте остались ключевые разногласия, способные сорвать переговоры и продемонстрировать неспособность украинского парламента заявить о векторе развития Украины.
- Сесія у вузькому колі** *Віктор Трегубов, «Дзеркало тижня. Україна»***9**
- Спроба парламентської опозиції зібрати позачергову сесію у Верховній Раді стала тим лакмусовим папірцем, який показав, як борці з режимом збираються діяти, а режим — їм протидіяти.
- Канали поменяли русло** *Мария Попова, "КоммерсантЪ" (Украина).....***11**
- Генеральный продюсер "Пятого канала" народный депутат Ю.Стець ("Батьківщина") отмечает, что финальная стадия переговоров о продаже наверняка длилась как минимум месяц, и вряд ли в этот месяц информационная политика противоречила желаниям будущего собственника: "Изменения уже начались, и концепция канала, скорее всего, останется такой же, какой была в последние месяцы".
- Силовики на выбор** *Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина).....***13**
- Законопроекты N 2161, 2162 и 2163 о внесении изменений в законы "О судостроительстве и статусе судей", "О прокуратуре" и "О милиции" подготовили и внесли в Верховную Раду народные депутаты В.Кличко, В.Ковальчук и В.Пинзеньк. Авторы документов предлагают

парламенту сделать выборными должности судей, прокуроров и руководителей органов милиции на местах.

В оппозиции стало больше "Справедливости" *Галина Корба, "КоммерсантЪ"*
(Украина)14

Субботний съезд партии "Гражданский рух Украины" не анонсировался, и журналисты не были на него приглашены. О принятых делегатами решениях стало известно из сообщения пресс-службы ГРУ. Главным событием стало избрание нового председателя — кандидатуру С.Мищенко поддержали все 150 делегатов съезда.

Сергій Міщенко: "Не думаю, що Віктор Федорович хоче, щоб його родина була жебраками" *Журнал «Країна»*.....15

Опозиція не має плану дій, вважає народний депутат С.Міщенко.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Володимир Рибак проти сенсорної системи голосування *Uaonline.com.ua*19

«Я не можу підписати це розпорядження, оскільки депутати подали вже шість законодавчих актів: 4 - це зміни до Закону про регламент і 2 - Постанови Верховної Ради», - повідомив спікер українського парламенту на засіданні погоджувальної ради керівників фракцій і комітетів Верховної Ради.

Ірина Сех: «На «Свободу» причепили лейбу агентів Путіна і «Газпрому»
Главком19

Головним ідеологом «антисланцевої» боротьби в «Свободі» є І.Сех, яка очолила комітет з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Раніше Сех очолювала екологічну комісію в Львівській облраді, де, до того ж, була головою найбільшої фракції.

Анатолій Гриценко: «Про проблеми армії потрібно криком кричати»
Обозреватель.....22

Про перспективи переходу до контрактного способу комплектування армії, очевидні та завуальовані перешкоди на цьому шляху, "Обозреватель" говорить з экс-міністром оборони України, колишнім головою парламентського Комітету з питань національної безпеки та оборони, народним депутатом ("Батьківщина") А.Гриценком.

БЛОГИ

Ігор Мірошниченко: «Де наші гроші, або яким є покращення українців від обладнання з Інтером?» *pravda.com.ua*26

На тлі мегатрейду року, що стосується продажу Хорошковським Фірташу 100% акцій компанії Inter media group limited виходячи з оціночної вартості 2,5 мільярди доларів США, нез'ясованою лишилася одна доволі суттєва деталь: Скільки податків унаслідок цієї обладнання сплатив до державного бюджету щасливий набріолінений мільярдер?

Микола Княжицький: Про Луценка *pravda.com.ua*26

"Ну, як ми можемо мовчки на це дивитися і нічого не робити?" – емоційно запитав Возняк. Його лист підписали сотні людей, серед яких Маринович, Захаров, Брюховецький, Грицак, Андрухович, Прохасько, Фінберг, Стріха, Чубай та багато інших. Я б теж його підписав, але ідея Тараса полягала в тому, щоб цей лист не політизувати. Бо головне – врятувати здоров'я Луценка. Мене дещо здивувала реакція деяких шановних людей. От Р.Шрайк назвав цей лист "письмом щастя".

Олег Ляшко: Навіщо Януковичу пенсія? *корреспондент.net*.....27

У липні 2011 року, коли регіоналівська більшість у Верховній Раді за помахом руки Чечетова голосувала за пенсійну "реформу", я чітко попереджав про те зло, яке вона несе громадянам.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Хто ж все-таки змовив вбивство Георгія Гонгадзе? "Студія "1+1", ТСН-тиждень	28
Огляд українських подій за тиждень УТ-1, Підсумки тижня	30
Парламентарі не полишають надії дозволити всім бажаючим безперешкодно купувати та носити з собою травматичні пістолети УТ-1, Діловий світ. Тиждень	31
Не судилося ICTV, Факти тижня	32
На этой неделе Государственный комитет по статистике официально объявил о падении украинской экономики ТРК "Украина", События	35
Весь тиждень опозиція намагалася скликати позачергову сесію парламенту для обговорення питання Юлії Тимошенко ТВі, Сьогодні. Дайджест	38

Друковані видання**Руслан Кошулинський: «Головне, щоб ти внутрішньо залишався собою»
"Голос України"**

Нещодавно гостем редакції «Голосу України» був заступник Голови Верховної Ради Руслан Кошулинський. Політик спрогнозував, як надалі розвиватимуться події в парламенті, навколо чого можуть згуртуватися більшість і опозиція, які можуть бути зміни до Бюджетного кодексу і який лейтмотив націоналізму.

— Які завдання поставила для вас «Свобода» на цій посаді?

— ВО «Свобода», ВО «Батьківщина» та «УДАР» як опозиційні фракції домовилися про спільні дії у Верховній Раді сьомого скликання та, відповідно, делегували своїх представників у комітети і президію парламенту. Висунення та ухвалення моєї кандидатури — це узгоджене рішення трьох фракцій. Тому на цій посаді представляю не лише «Свободу». Я представляю інтереси мільйонів виборців, які не підтримують політики режиму Януковича. І таких громадян в Україні — більшість. Водночас посада заступника — це не лише місце у президії і трибуна для української опозиції, це можливість порушувати проблемні питання і досягати конкретних результатів у їх вирішенні в інтересах усіх опозиційних фракцій.

Оскільки за своїм статусом я присутній на всіх нарадах, то можу донести позицію і ставлення опозиційних фракцій до того чи того питання ще до сесійного обговорення. Це своєрідний «фільтр», мета якого — ще у кулуарах (а як відомо, чимало питань узгоджується до винесення в сесійну залу) відбирати те, що потрібно, і спрогнозувати наслідки ухвалення певного рішення.

— Як вам працюється з комуністами і Партією регіонів?

— Як в умовах тимчасової негоди... Байдуже, у що ти вбраний, яку посаду обіймаєш. Головне, щоб ти внутрішньо залишався собою. «Йде дощ — бери парасольку». Але маєш іти, не зупинятися... Тому я виконую ті функціональні обов'язки, які на мене покладено, та не змінюю своїх ідеологічних і людських переконань.

— *Пане Руслане, Україна — це країна «штучних дощів». Бюджетний кодекс, почасти й Податковий, звузили повноваження законодавчої влади щодо розробки та ухвалення бюджету. Чи є усвідомлення у вашої політичної сили цього? І просто «взяти парасольку» тут мало.*

— Я погоджуюся з вами. Нині працюю над змінами до Бюджетного кодексу. Сьогодні архітектура основного фінансового закону країни — «перевернутий трикутник», у якому органи місцевої влади практично упосліджені. В Україні 12 тисяч 52 місцевих бюджети: торік у них забрали близько 4 мільярдів гривень — Державна казначейська служба фактично заблокувала проведення платежів органів місцевого самоврядування, у такий спосіб звівши нанівець їхню фінансову самостійність.

До 1995 року ми жили не за казначейською, а за банківською системою обслуговування місцевих бюджетів. Гадаю, ви добре пам'ятаєте той час. Було складно, бо банки банкрутували, і в питанні реалізації великих проектів місцеві органи влади фактично лишалися біля розбитого корита. Як противага, казначейська форма давала змогу державі ефективніше контролювати використання бюджетних ресурсів.

Але вважаю, що сьогодні місцеві органи влади заслуговують на більшу фінансову самостійність. При цьому казначейське обслуговування має залишитись у частині виконання місцевими бюджетами делегованих повноважень. А гроші, які муніципалітети самостійно заробляють, вони повинні мати право класти на рахунки в державних банках для оперативного використання. Сьогодні це Ощадбанк, Укресімбанк і Укргазбанк. Це значно підвищить відповідальність органів місцевого самоврядування перед громадою за результати своєї самостійної господарської діяльності.

— *Банки захочуть. Ви зіштовхнете казначейство з банками.*

— Власне, банки сьогодні за своїми організаційними та технічними можливостями не готові працювати за бюджетною класифікацією. Але розпочати цей процес необхідно. Сьогодні в державі загалом для здійснення всіх соціальних виплат бюджетникам бракує приблизно від восьми до десяти мільярдів гривень. Дуже складним був кінець минулого року. Навіть від працівників казначейства можна було почути побоювання щодо ймовірності технічного дефолту в державі. Проведення платежів органів місцевого самоврядування було заблоковано. В нинішньому бюджеті, за моїми підрахунками, не закладена майже двомісячна виплата заробітної плати працівникам бюджетної сфери.

Ще раз наголошую, що як представник ВО «Свобода» переконаний: потрібно надавати органам місцевого самоврядування більше самостійності. Нині органи місцевої влади — це «каси з виплати зарплати». Вони звикли до того, що мають відсоток з відчуження землі, майна і на цьому заробляють свої «дивіденди» особистого і комунального характеру, і їх більше ніщо не цікавить.

Місьцеве самоврядування як інституція не розвиватиметься, якщо громадянин не відчує, що саме він є свідомим суб'єктом ухвалення рішень. А це можливо тільки через місцеві ініціативи.

— *Як ви ставитеся до такої форми протесту, як ігнорування опозиційними фракціями пленарного засідання Верховної Ради? Взагалі, які форми протесту ефективніші, на вашу думку?*

— Черчилль колись писав: «Єдина річ, яка гірша за союзників — їхня відсутність». Переконання і висловлювання своєї позиції — та форма протесту, яка найбільш притаманна «Свободі». Парламентські опозиційні фракції — різні за ідеологічними напрямками. «Батьківщина» — більш соціал-демократична, а фракція «УДАР» — ліберальна. Для свободівців не є типовим залишати залу. Досягай свого, висловлюй свою позицію, будь у вирі боротьби! Однак сьогодні ми є в партнерських взаєминах і маємо дослухатися до позиції наших союзників; такий інструмент, як вихід із зали, можна застосовувати, але не дуже часто...

— *Ми знаємо, що йде шалений відплив мізків на Захід. Свого часу, коли покійний Олександр Зінченко очолив адміністрацію Президента, він сказав: у нас скоро працюватимуть випускники Гарварду, Кембріджу, Оксфорду. Наскільки я знаю, жоден випускник не приїхав. Що потрібно зробити, щоб почали повертатися звичайні люди, заробітчани?*

— Усе дуже просто. Проблема в тому, що немає довіри. Візьмемо приклад Грузії. Мені дуже подобалися очі грузинів, коли вони повірили Саакашвілі. Їм було складно, але у них була віра, що «Міхо зробить». Вони казали: «Ми готові терпіти — рік, два, три, але ми маємо довіряти тому провідникові, який втілюватиме свою програму». Тому переконаний: якщо механізм довіри запрацює — люди повертатимуться. Будь-який хліб заробітчанський — це дуже гіркий хліб. Чи ти науковець, чи пересічний робітник — усе одно, ці гроші — дуже тяжкі. Сам багато знаю заробітчанин, контактую з нашими діаспорами у Португалії, Італії, Польщі, США. Українці прагнуть одного — довіряти владі. Якщо вони владі не довіряють, вони ніколи не повернуться.

Поділюся власними враженнями — можливо, це частково розкриє ставлення свободівців до питань антисемітизму, ксенофобії й тому подібного.

У мене є знайомий грузин Джумбер. Він, до речі, постійно голосує за «Свободу». Запитую в нього, чому так? А він відповідає: «Дякую, вам, українцям, — ви дали мені дах над головою, стіл і до столу. Мої два сини ходять до української школи, вчать українську, але вдома я з ними розмовляю грузинською. А ще я хочу, щоби коли хлопцям виповниться 16 років і вони отримують паспорти, у них було записано, що вони грузини. Так, вони громадяни України, але — грузини». Я йому тисну руку. Ця людина поважає свою культуру, свою націю, поважає себе — і поважає українців. Я не вимагаю від нього, щоб він став «українцем». Мудрі колись писали: «Крові зрадити не можна, її можна тільки зганьбити»... Ніхто не має права брати на себе Боже провидіння, завдяки якому він з'явився на цьому світі грузином, естонцем, гагаузом. Це його право. І скидання усіх гамузом у казан «совецького народу» забирає право людини ідентифікувати себе. Краса землі — в багатоманітності. І позиція «Свободи» — це повага до інших націй.

Далі вже треба говорити про законодавче врегулювання. В Україні немає якісного закону про національні меншини. Як це врегулювати? Нині в Україні 77,8 відсотка населення — етнічні українці. За стандартами європейськими і світовими — моноетнічна нація (достатньо 70 відсотків). Але як допомагати, скажімо, якійсь етнічній меншині, щоби вона не загубила мову, культурну належність? Скільки грошей на це спрямовувати? Є дієве європейське законодавство, зокрема угорське. Там дійсно вписано механізм: залежно від кількості представників вашої етнічної спільноти ви можете претендувати на реальну частку державної скарбниці, щоби вам спрямовували кошти на ваші потреби. Тобто це мають бути дуже прозорі взаємини, якісно визначені на законодавчому рівні.

— *Одна ремарка. Є знайомі єврейські сім'ї, які живуть у Техасі, так вони голосували за вашу партію. Спеціально для цього їхали у Вашингтон.*

— Ясно, що свободівці — не антисеміти. Але я дуже не хотів би, щоб мене у моїй хаті хтось повчав, як маю ставити крісло, коли маю лягати спати і як маю розмовляти... В історика Валентина Мороза є гарна сентенція: «Я дуже люблю свого сусіда. Ми з ним разом господарюємо, допомагаємо один одному, ми так із ним дружимо... Сусід — мій перший друг. Але свою родину, своїх дітей я люблю більше». Я люблю всіх людей на цій планеті, я християнин і не можу їх не любити, але українців я люблю трішки більше. Чи є це злочин? Звісно, ні. Я їх краще розумію, вони мені ближчі і це природно. Тому любов до українців, воля захищати їх — це і спонукає свободівців творити цю політичну силу; для того, щоби створювати максимально комфортні умови для реалізації українців тут і допомагати, якщо вони — десь за кордоном. Життя розкидає, але вони інакшими не стають, все одно залишаються українцями. Оце такий лейтмотив націоналізму — любов до свого.

Довженко гарно сказав: «Якщо ви називаєте любов до свого народу націоналізмом, то я — націоналіст».

— Руслане Володимировичу, ви сказали, що готували себе дуже довго до великої політики. За час роботи першої сесії у вас були якісь розчарування чи позитивні відкриття? І друге: ваш прогноз на другу сесію, навколо чого об'єднається опозиція і більшість?

— Навряд чи я в чомусь розчарувався. Людина, яка розчарується, повинна мати зачарування. У мене його не було. Перша сесія показала, що Верховна Рада сьомої каденції

функціонуватиме за іншими правилами, ніж це було, наприклад, попереднього шостого скликання. Правила будуть інші, жорсткіші, принциповіші. І «конвеєра штампування рішень» не буде, бо є принцип народовладдя — «персональне голосування». І опозиція його контролюватиме усіма силами, аж до найрадикальніших кроків, які дозволяє статус народного депутата. Окрім того, якщо ви зауважили, то на останніх пленарних засіданнях немає виступів іноземною мовою. Це теж є наша принципова позиція.

Щодо прогнозів, то певен: рік буде дуже складний політично. Але обіцяю, що плакатися (принаймні фракція «Свободи» точно) не будемо. Ми вже продемонстрували, що не будемо виходити на люди й розповідати, мовляв, ми нічого не можемо зробити, вони такі погані — стільцями нас по голові б'ють... Можливо, цей чинник спонукатиме інакше мислити й партію влади.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=279444>

100 днів нової Ради: скільки предвыборных обещаний уже исполнено? *Тарас Козуб, Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"*

Первые месяцы работы нового парламента депутаты провели без особой пользы для страны. Правда, о себе за это время подумать успели. Обжили рабочие кабинеты, сняли номера в гостинице, дважды побывали на каникулах. С выполнением предвыборных обещаний пока, правда, не торопятся. "КП" разбиралась - что говорили на выборах и что уже сделали.

Регионалы хотели пять процентов роста ВВП

Кандидаты от Партии регионов щедрее всего раздавали обещания экономического характера. Повысить зарплаты-пенсии, добиться роста ВВП как минимум на 5 процентов в год, устроить налоговые каникулы для предпринимателей. Обещали Ассоциацию с ЕС и отмену обязательного призыва в армию. Звучали и высказывания на политические темы: например, запретить блокировать парламентскую трибуну (и вообще любые "силовые" методы под куполом). Обещали также отмену депутатской неприкосновенности.

Что получилось? Вместо 5 процентов роста ВВП в Госбюджете, который приняли в первую очередь голосами Партии регионов, - всего 3 процента. И не факт, что удастся выдержать такой показатель. Тема неприкосновенности, говорят в кулуарах ВР, тоже "сдулась" - до очередной избирательной кампании. Правда, сами депутаты от ПР считают, что справляются с обязательствами.

- В лице правительства и фракции Партия регионов реализовывает обещания. Созданы хорошие условия для ипотечного кредитования. Принят социально ориентированный Бюджет. А после I квартала Партия регионов будет ставить вопрос о ликвидации всех льгот и депутатской неприкосновенности. Посмотрим, как нас поддержат представители других политических сил, - поделился замглавы фракции Михаил Чечетов.

Кстати, одно из ключевых обещаний "регионов" все же может быть исполнено в ближайшее время, - вскоре в Раду подадут законопроект об отмене военной службы.

В "Батьківщині" об обещаниях помнят

В "Батьківщині" совсем, как у танцоров из известной поговорки - постоянно что-то мешает выполнять обещанное. Если отбросить абстрактное пожелание "отправить Партию регионов в оппозицию", высказанное лидером Арсением Яценюком, остается несколько главных тем.

А именно: "максимально социальные" правки в Бюджет, уголовная ответственность за неперсональное голосование, борьба с коррупцией, продажа госрезиденций, максимальное сокращение расходов на чиновников и люстрация этих самых чиновников, особенно причастных к "посадке" Юлии Тимошенко и Юрия Луценко. А также, само собой, освобождение лидеров из-за решетки. Отдельно оговаривалось очищение оппозиции от депутатов-перебежчиков. Или "тушек".

Что же вышло? Настоящую борьбу за свободу Леди Ю пока так и не развернули. О декриминализации "статей Тимошенко" говорили долго и пламенно, но когда этот вопрос 12 января был вынесен в сессионный зал, именно оппозиционеры спасовали: "за" не голосовали по разным причинам 35 депутатов-"батьківщиновців".

- Борьба продолжается. В ближайшие дни нами будет разработана новая тактика в битве за нашего лидера. Мы добьемся, чтобы Юлия Тимошенко вышла на свободу, - отчеканил "КП" народный депутат Сергей Сас.

Тему продажи госрезиденций успешно похоронили. "Люстрацию" депутаты пообещали устроить Виктору Пшонке уже на ближайшем заседании парламента (вкладывая в это несколько иной смысл - главу ГПУ попросту допросят "с пристрастием"). Борьба за социальный бюджет обернулась проектом Арсения Яценюка, внесенным под купол 30 января. Он предложил сократить расходы на власть на треть.

Что касается "тушек", то они проявили себя на первом же заседании (отец и сын Табаловы).

- Об обещаниях мы не забываем! Сделать медицину, образование доступными? Все еще будет, - сказал "КП" "ударовец" Сергей Каплин. - Тот же законопроект "О столице" внесли в первый же день работы Рады.

"Свобода" выжидает, коммунисты действуют

"Свобода" и Компартия начинали предвыборную кампанию с обещания взаимной "аннигиляции". Обе партии громко заявили, что первые же проекты законов будут о запрете идеологии - соответственно коммунистической и "коричнево-националистической". И чем ближе выборы, тем больше азарта было в заявлениях. "Свобода" обещала внести в паспорт графу "национальность", устроить чиновникам экзамен по языку, денонсировать Харьковские соглашения, ударить по толстосумам гигантским налогом на роскошь. "На десерт" оставили провозглашение дня создания УПА - 14 октября - государственным праздником.

В силу исторически сложившихся твердых идеологических установок Компартия позволить себе такую предвыборную роскошь не могла. Поэтому обещали просто снижение тарифов ЖКХ, спасение профессии учителя и повышение уважения к медикам. Еще обещали второй государственный язык - русский и ввести в Уголовный кодекс статью для тех, кто героизирует УПА, Бандеру и Шухевича.

"Свобода" прославилась пока что единственным громким законопроектom - предлагающим штрафовать за незнание украинского языка. Зато коммунисты просто "усеяли" законодательное поле разно-образными и многочисленными законопроектami. Только Петр Симоненко в первый день работы новой Рады внес 28 законопроектov: ограничить рост тарифов ЖКХ (чтобы они не превышали 10 процентов совокупного дохода семьи), есть закон о медиках, есть и о пенсионерах.

- В декабре внесли проект закона об отмене пенсионной реформы, которую в народе именуют "геноцидом", - расставила акценты фракция нардеп Лариса Байдюк.

"Хромает" пока только идеологическая часть - до сих пор нет законопроектov о статусе русского и запрете "бандеровщины".

<http://kp.ua/daily/040213/378131/>

В поиске общих европейских ценностей

Сергей Сидоренко, "КоммерсантЪ" (Украина)

1 февраля в Верховной Раде состоялось заседание комитета по вопросам европейской интеграции, посвященное согласованию проекта заявления парламента "О реализации евроинтеграционных стремлений Украины и подписании соглашения об ассоциации". О разработке совместного документа власть и оппозиция договорились в начале января, заслужив этим положительную оценку Брюсселя и других западных столиц. "Мы получили сигналы со стороны ЕС о том, что для них важно заявление Верховной Рады, и что оно должно быть

сделано именно сейчас",— отметил народный депутат Сергей Тигипко, представляющий Партию регионов на переговорах по данному вопросу.

Пятничный раунд должен был стать последним. "Мы практически завершили работу, согласовано 99,01% текста. Остались детали",— сообщил глава комитета Григорий Немыря ("Батькивщина") по итогам закрытых переговоров с Сергеем Тигипко. Однако из документов, следует, что оставшиеся разногласия являются принципиальными. Источники с обеих сторон заверили, что не намерены уступить.

Следует отметить, что до сегодняшнего дня власть и оппозиция уже пошли на некоторые компромиссы. Так, стороны долго пытались согласовать фразу о присоединении Украины к Таможенному союзу России, Белоруссии и Казахстана. Оппозиция требовала зафиксировать отказ от вступления в ТС, а в ПР соглашались лишь на формулировку об "адаптации только тех норм ТС, которые не противоречат Конституции". В итоге упоминание о Таможенном союзе вовсе исключили из заявления.

Самой значительной уступкой оппозиции стал отказ от упоминания в заявлении экс-премьера Юлии Тимошенко и бывшего главы МВД Юрия Луценко, а также термина "политические преследования". "Это был непростой шаг, и мы понимаем, чем это грозит — как только текст будет опубликован, на нас польются обвинения, мол, "опять сдали Юлю". Но иначе согласовать текст было невозможно",— пояснил.

Такое решение рабочей группы уже вызвало нарекания во фракции "Батькивщина". Член комитета по вопросам евроинтеграции Борис Тарасюк на заседании 1 февраля заявил, что после согласования документ лишился "важнейших положений". "Там не зря был пункт о политических заключенных. Неважно, называем мы их фамилии или нет, но если эту проблему не устранить, соглашение об ассоциации не будет подписано",— уверен он.

Уступка Партии регионов оказалась не столь внушительной, хотя она и важна для оппозиции. "Регионалы" согласились включить в текст ссылку на недавнюю резолюцию Европарламента, а также на решение Совета ЕС об условиях подписания соглашения об ассоциации (СА) с Украиной. В этих документах Брюссель, в частности, требует решить проблему выборочного правосудия. "Если мы не будем реагировать на претензии, которые предъявляет ЕС, то это будет разговор глухого со слепым",— обосновал необходимость компромисса Сергей Тигипко.

Между тем положения, оставшиеся несогласованными, способны разрушить все прежние договоренности. Согласившись упомянуть о решениях европейских органов власти, в ПР потребовали вычеркнуть даже абстрактные упоминания о существующих "условиях" и "критериях" подписания СА. По мнению "регионалов", в заявлении Рады должно говориться, что СА будет подписано сразу после выполнения сторонами "внутренних процедур".

В ответ Григорий Немыря напомнил, что в международном праве термин "внутренние процедуры" означает техническую подготовку договора к подписанию — его перевод, одобрение правительством и так далее. Представитель "Батькивщины" считает, что в ПР настаивают на данной формуле, чтобы в будущем обвинить Брюссель в безосновательном отказе от подписания СА, несмотря на завершение "внутренних процедур".

В ПР же говорят, что упоминать о требованиях Брюсселя в заявлении Рады недопустимо. "Европейскую интеграцию не следует рассматривать как самоцель. Это инструмент, стимул изменить страну,— пояснил Сергей Тигипко.— Мы не должны брать на себя дополнительные обязательства. Самое важное для нас — проведение структурных реформ, необходимых Украине, и это обязательство мы прописали в тексте".

Окончательное решение по проекту должно быть принято сегодня на заседании фракции ПР, и если партия не пойдет на уступки, документ может быть "похоронен". У Партии регионов не хватает голосов для его самостоятельного принятия — коммунисты не намерены голосовать за европейскую интеграцию, да и в самой ПР есть "восточное лобби", выступающее за смену внешнеполитического вектора.

В этом случае имиджевые потери понесет прежде всего власть. В конце нынешней недели Киев посетит комиссар ЕС по вопросам расширения и европейской политики соседства

Штефан Фюле. И если к его приезду выяснится, что Верховная рада не может принять даже формального заявления о поддержке европейской интеграции, у Брюсселя появится основание полагать, что необходимые для этого законодательные акты тем более не будут утверждены.

<http://www.kommersant.ua/doc/2119725>

Сесія у вузькому колі

Віктор Трегубов, «Дзеркало тижня. Україна»

Спроба парламентської опозиції зібрати позачергову сесію у Верховній Раді стала тим лакмусовим папірцем, який показав, як борці з режимом збираються діяти, а режим — їм протидіяти.

Такого явища, як "збори опозиційних депутатів", український парламент не бачив із часів "України без Кучми" та першої присяги Віктора Ющенка. Проте в четвер опозиціонери провели саме таке засідання на три фракції, без спікера, без кворуму і без опонентів. А також без дискусій, обговорень і незапланованих виступів. А шкода, могли б скористатися шансом і показати, як насправді повинен працювати парламент. Звісна річ, рішення такої сесії мали не юридичну, а, швидше, політико-демонстративну вагу: фракції продемонстрували, що здатні хоч так узяти трибуну, висловити недовіру спікеру і генпрокурору, а також позначили підтримку Юлії Тимошенко. На більше складно було розраховувати.

Тим цікавішими буди гарячкові спроби їхніх опонентів не допустити навіть таких зборів.

Нагадаємо: спочатку опозиціонери планували зібрати позачергове засідання Верховної Ради і вимагати звіту генпрокурора Віктора Пшонки щодо причетності Юлії Тимошенко до справи про вбивство Євгена Щербаня, а також створити тимчасову слідчу комісію для розслідування обмежень прав депутатів-опозиціонерів. Пізніше до списку додалося звільнення з посади омбудсмена — надто лояльної до влади Валерії Лутковської.

Від самого початку було зрозуміло, що всі ці три вимоги політично безперспективні. Для відсторонення Валерії Лутковської вони не набрали б голосів.

Створення ТСК нічим би не допомогло: у подібні комісії пропорційно делегуються представники всіх фракцій, що давало б можливість більшості саботувати роботу ТСК простою неявкою і відсутністю кворуму. Звіт Пшонки приніс би більше користі регіоналам — йому б просто дали можливість повторити на всю країну перед телекамерами всі обвинувачення на адресу Юлії Тимошенко. Тож навіщо було ініціювати сесію?

Навіщо бити на сполох?

Справа Тимошенко для нинішньої опозиції, а особливо для "Батьківщини", — добре зафіксована і вже звична ноша. З одного боку, вони просто зобов'язані на неї реагувати. По-друге, ця справа — найпростіший спосіб розбурхувати суспільство, привертати до себе увагу, акцентувати свою значущість і давати людям бодай якусь надію на зміни. Інші варіанти опозиційної боротьби або надто складні для нинішнього кадрового складу, або підзабуті, або небезпечні, або недостатньо ефектні, або просто не працюють в українських умовах.

З іншого боку, навіть найважливіша тема "затирається" постійним розкручуванням у медіапросторі. І хай би на цю тему напірала лише "Батьківщина" — так уже навіть УДАР дедалі активніше захищає Юлію Володимирівну, потихеньку відтираючи від мікрофона її давніх соратників. Саме УДАР першим проголосив необхідність скликати позачергову сесію через оголошення Тимошенко підозрюваною у "справі Щербаня". З такими темпами можливість "боротися за Юлю" з високої трибуни скоро стане предметом серйозної конкуренції.

Що поробиш — криза ідей наклалася на кризу повноважень. Можливості посправжньому натиснути на владу були втрачені опозицією ще в 2012 р. Їх і тоді було всього дві. По-перше, опозиція могла виграти вибори або принаймні програти їх із більш рівним рахунком, зробивши збирання більшості для регіоналів іще складнішим і витратнішим. Цей шанс демократи втратили. Можна, звичайно, розвести руками і послатися на волю виборця... Але це якщо забути, що частину мажоритарних округів опозиціонери віддали владі, не зумівши

узгодити висування єдиного кандидата. Таким чином Банкова розжила двадцятьма багнетами. Та й Табалових у Раду не ПР завела.

По-друге, опозиція також могла, як це обговорювалося під час "війни п'яти округів", відмовитися взяти мандати, зробивши нову Раду нелегітимною і зберігши стару, де значна частина членів ПР, які не знайшли себе в нових списках, вже не була лояльна до Банкової. У таких умовах можна було тиснути, можна було торгуватися, диктувати умови, вимагати звільнення тих-таки політ'язнів і визнання виборів на спірних округах... Цей шанс був, точніше сказати, не "втрачений", а "відданий".

Що ж, тепер вони в Раді. З мандатами, але без можливостей. На тій же сесії Микола Томенко закликав парламент ухвалити рішення щодо проведення дострокових виборів на пропорційній основі, заявивши: "... на жаль, у нас уже немає правового механізму, коли шляхом складання мандатів ми можемо привести парламент до позачергових виборів. Тому іншого демократичного шляху, крім як проведення позачергових виборів ВР, я не бачу внаслідок того, що парламент не працюватиме".

Правильно, "правового механізму" вже немає. А був. Тоді рішення "брати чи не брати мандати" було за опозицією. Зараз рішення "проводити чи не проводити нові вибори" — за більшістю, і відповідь очевидна.

Як діяти в такій ситуації? Або публічно викривати регіоналів у порушеннях законів, Конституції і регламенту (що, в принципі, і робиться — опозиція небезуспішно чіпляється за порушення норми про персональне голосування), або апелювати до справи Тимошенко як до вразливого місця української влади. І одне й інше — робота на публіку. Перше — тому що не має жодних юридичних наслідків. Друге — тому що місце сидіння Юлії Тимошенко прямо пов'язане з місцем сидіння Віктора Януковича, і опозиціонери це знають як ніхто інший.

Захист Тимошенко (або хоча б його імітація) потрібен насамперед їм самим. Щоб показати вже навіть не те, що вони вміють перемагати, але хоча б що здатні прийняти бій. Це потрібно після 2012 р., коли опозиціонери лише здивовано кліпали побачивши голосування за мовний законопроект, після виборів, коли п'ять спірних округів буквально здали, після всіх попередніх демонстрацій власної безпорадності. Потрібно це й з погляду внутрішньовидової конкуренції: ось "Свобода" вже довела, що вміє пиляти паркани. І виборець уже встиг відзначити, що "Свобода" — єдина опозиційна сила, здатна хоч на якусь успішну капость. А попереду ж 2015 р.

Навіщо заважати?

У світлі вищесказаного реакція партії влади видається навіть дивною. Ну, здавалося б, кому від цього кисло: зібралася б опозиція на позачергову сесію, створила б безпорадну комісію, викликала б Віктора Пшонку, який би ще раз із серйозним виглядом оголосив Тимошенко вбивцею. Так і кортить запитати: вам що, шкода чи що?

Хоч як дивно, так, дуже шкода.

Саботувати скликання сесії регіонали взялися з поспішною незграбністю. Перший аргумент спікера Володимира Рибачка проти її скликання шокував: мовляв, у бюджеті немає грошей. Воно-то, може, й правда, але з вуст спікера це пролунало дивно — хіба це його справа і його сфера відповідальності? Та й з таким-от підходом, може, заодно, і Тимошенко відпустити? Ну, щоб гроші бюджетні на її казенному утриманні заощадити?

Звісна річ, довго використовувати такий аргумент було неможливо. І в підсумку були публічно висловлені сумніви у достовірності семи підписів під вимогою скликати позачергову сесію. Характерно, що при цьому не було названо прізвищ, за винятком одного — Віталія Кличка. Останній, зрозуміло, публічно обурився. У будь-якому разі, навіть з урахуванням "мінус семи", підписів вистачало. Та тут про фальшивість іще "більш як десяти" підписів заявив народний депутат-регіонал Владислав Лук'янов. І послався на те, що на момент збирання підписів деякі депутати-опозиціонери перебували за кордоном.

У подальшому діалозі Лук'янов заявив, що ця інформація надійшла йому з власних джерел, але він почав її перевірку через МВС, СБУ та Прикордонслужбу, уже одержавши певні

підтвердження. Назвати прізвища Лук'янов, на жаль, відмовився, лише згадавши, що декого із цих депутатів бачили в Давосі.

Справді, кілька депутатів-опозиціонерів відвідали Давоський саміт, зокрема, візит туди трьох своїх представників підтвердили DT.UA у партії "УДАР". Так, за словами одного з депутатів, там були Віталій Кличко та Оксана Продан, але вже в п'ятницю, 25 січня, тоді як підписи збирали у вівторок і середу — 22-го і 23-го. Заради перевірки DT.UA зв'язалося із прес-службами МВС і Прикордонслужби. У першій нам заявили, що перевірку місцезнаходження депутатів почали б лише у тому випадку, якби вже були якісь докази фальшування підписів. У другій же взагалі заявили, що дані про переміщення громадян, незалежно від їхнього статусу, охороняються Законом "Про захист персональних даних" і не можуть бути розголошені ні журналісту, ні — увага — депутату.

Якщо регіонали не доведуть, що підписи були сфальсифіковані (що, до речі, означало б, що хтось з опозиціонерів пішов на серйозний злочин), виявиться, що Володимир Рибак, відмовившись скликати сесію, порушив не тільки закон про ВР, а й Конституцію України. Зрозуміло, в опозиції зараз навряд чи вистачить ефективних механізмів притягнути його до відповідальності. Але цікавий сам факт: заради чого така брутальність?

І останній штрих до ситуації: деякі опозиціонери скаржилися, що вже у день "самочинних зборів" їм надходили дзвінки та СМС з номерів колег із повідомленнями, що сесія скасовується. Самі ж колеги не мали стосунку до цих дзвінків — хтось використовував продубльовані сім-карти.

То все ж таки, чому регіонали відмовилися дати опозиції трибуну в умовах, коли було очевидно, що вона все одно на неї так чи інакше прорветься? Щоб не відкликати своїх депутатів з відпусток? Але ж їхня присутність у цьому конкретному випадку нічого б не вирішила — зібралася б сесія без кворуму та й усе.

Єдине пояснення бачиться в ідеологічно-психологічному аспекті: регіонали в принципі не мають наміру давати опозиції можливість публічно висувати їм умови, законно чи незаконно. Хочуть не дати противникові навіть видимості перемоги. Аби лишень довести, що опонент не вирішує нічого, можна навіть з Конституцією вільно поводитися. Тим більше в парламенті, який уже призабув, коли востаннє бачив персональне голосування.

У цьому головна слабкість опозиції сьогодні. Вона не може довести, що здатна в чомусь протистояти, щось протиснути, десь закликати до відповідальності і бодай формального дотримання законності, а отже, не може виконувати власну політичну функцію. Ніщо так згубно не впливає на рейтинги її лідерів, як власна безпорадність, — і це вже навчилися розуміти обидві сторони українського політичного протистояння.

Тому завдання опозиції — довести громадськості, що вона ще може хоч якось впливати на ситуацію, завдання регіоналів — довести, що вони можуть собі дозволити повністю ігнорувати опонентів, хоч би що там велів закон.

<http://gazeta.dt.ua/internal/sesiya-u-vuzkomu-koli.html>

Канали поменяли русло

Марія Попова, "КоммерсантЪ" (Україна)

Бывший первый вице-премьер Валерий Хорошковский решил продать крупнейшую в Украине медиагруппу "Интер" предпринимателю Дмитрию Фирташу. По словам господина Хорошковского, содержат затратный медиапроект ему сейчас не по силам. Но источники "Ъ" связывают это решение с возможным давлением на него после того, как "Интер" стал критиковать работу госорганов. Сам господин Хорошковский якобы уже покинул Украину.

Владелец Group DF Дмитрий Фирташ реализовал опцион на покупку 100% акций U.A. Inter Media Group — мажоритарного акционера всех активов группы "Интер", сообщили в пятницу в пресс-службе одноименного телеканала. Продавцом выступила компания K.H. Media Limited, принадлежащая Валерию Хорошковскому, а покупателем — GDF Media Limited. "Соглашение о продаже U.A. Inter Media Group подписано исходя из оценочной стоимости —

\$2,5 млрд",— говорится в сообщении. Сделка будет закрыта после согласования с Антимонопольным комитетом.

Опцион на выкуп контрольного пакета акций группы "Интер" появился у господина Фирташа в начале 2007 года, после того как он продал группе свои телеканалы "Мега", К1 и К2. "В условиях экономического кризиса было бы хорошо, чтобы у меня был сильный финансовый партнер",— заявлял тогда господин Хорошковский. Источник в Group DF рассказал, что переговоры о выкупе велись практически все это время, но Валерия Хорошковского не устраивала предложенная цена. "Цену Дмитрий Фирташ в итоге так и не повысил",— утверждает собеседник, отказавшись назвать конкретные цифры. Соглашение было достигнуто буквально на днях — Валерий Хорошковский сообщил менеджерам телеканала о закрытии сделки 31 января, утверждают собеседники на телеканале.

Главный актив медиагруппы "Интер" — одноименный телеканал. 61% его акций владела компания "Украинский медиапроект" — "дочка" U.A. Inter Media Group Ltd. Еще 29% акций "Интера" принадлежало российскому "Первому каналу", 10% — Светлане Плужниковой, вдове основателя телеканала Игоря Плужникова. Помимо "Интера", в группу входят семь небольших эфирных каналов (НТН, "Мега", К1 и другие), один спутниковый ("Интер+"), три сейлз-хауса и информационное агентство "Украинские новости".

Валерий Хорошковский объяснил свое решение финансовыми трудностями. "В сложившихся обстоятельствах у меня нет возможности обеспечивать дальнейшее развитие группы, и именно эти обстоятельства стали главным мотивом для продажи",— приводятся его слова в сообщении пресс-службы. Получить комментарий господина Хорошковского ни в пятницу, ни вчера не удалось. Начиная с 2009 года телеканал "Интер" был убыточным, хотя его доход и рос — I полугодие 2012 года канал завершил с чистым доходом 446,84 млн грн и чистым убытком 95,34 млн грн. Финансовые показатели других активов группы не публикуются.

Участники рынка в качестве основной версии продажи канала называют стремление обезопасить актив после возникшей конфронтации с премьером Николаем Азаровым. Валерий Хорошковский выразил несогласие с повторным назначением Николая Азарова на должность премьер-министра и отказался войти в его правительство. В заявлении пресс-службы господина Хорошковского отмечалось, что он считает господина Азарова неспособным проводить экономические реформы...

Хорошковский всегда поддерживал отношения с Дмитрием Фирташем. С момента получения опциона на выкуп акций "Интера" бизнесмен принимал активное участие в формировании информационной политики канала, утверждают сотрудники "Интера". А, к примеру, в 2009 году, занимая должность главы Гостаможни, Валерий Хорошковский отказался растаможить 11 млрд кубометров газа, принадлежащих компании RosUkrEnergo Дмитрия Фирташа, в пользу НАК "Нафтогаз Украины". За это тогдашний премьер Юлия Тимошенко отправила его в отставку. Но в тот же день президент Виктор Ющенко назначил господина Хорошковского первым зампредом Службы безопасности Украины, и он дал СБУ указание возбудить уголовное дело по факту хищения газа. Фирташ на протяжении всего газового спора неоднократно участвовал в программах телеканала "Интер", где объяснял и доказывал свою позицию.

В пользу этой версии свидетельствует и заявленная цена активов, которую участники рынка называют явно завышенной. Для сравнения, в 2010 году Игорь Коломойский купил 100% каналов "1+1" и "Кино" за \$400 млн. А в 2007 году после публикации первой финансовой отчетности "Интера" его оценили в \$365 млн. "В данном случае каналов больше, но пакет в них не 100-процентный. Справедливой ценой были бы \$700-900 млн — не больше \$1 млрд",— считает топ-менеджер одного из крупных телеканалов. Вряд ли Дмитрий Фирташ действительно выплатил Валерию Хорошковскому эту сумму — скорее он заявил ее для подстраховки, добавляет топ-менеджер одной из медийных компаний: "Теперь, если у него потребуют продать канал, он вправе требовать от потенциального покупателя \$2,5 млрд". Один из бывших менеджеров группы "Интер" отмечает, что господин Фирташ мог действовать и в

интересах другого акционера — представителей "семьи президента" либо одной из российских медиагрупп.

Смена собственника уже осложнила работу канала. "Ряд проектов заморозили, так как неясно, кто должен подписать соответствующий бюджет", — отмечает менеджер одной из продакшн-студий, работающих с "Интером". "В понедельник должно стать ясно, кто покинет канал. К уходу сейчас готовятся Алла Липовецкая (генеральный продюсер канала) и Ярослав Порохняк (гендиректор группы)", — утверждает. Оба менеджера не подтвердили эту информацию.

На должность руководителя канала сейчас претендуют сразу два бывших менеджера — Анна Безлюдная, занимавшая пост генпродюсера с 2007 по 2009 год, и Сергей Созановский — председатель правления "Интера" в 2006-2010 годах, утверждают участники рынка. "Оба они сейчас набирают команду для "Интера", — утверждает руководитель одного из подразделений группы. Впрочем, не исключено, что менеджеры лишь консультируют новых владельцев. "Анна Безлюдная вряд ли возглавит канал — ее отношения с Дмитрием Фирташем за прошлый год сильно испортились, и она практически прекратила работать с Group DF", — утверждает источник, близкий к Фирташу. На звонки Безлюдная вчера не отвечала.

Новые менеджеры должны будут вернуть "Интеру" лидерские позиции и перепрофилировать нишевые каналы, утверждает, близкий к господину Хорошковскому. "Среди каналов группы в ближайшее время должны появиться молодежный, спортивный, и, возможно, новостной", — добавляет он. С 2005 года доля аудитории "Интера" (люди старше 4 лет, проживающие в городах с населением более 50 тыс. человек) упала на 13,2 процентного пункта — с 27% до 13,8%. "За последние годы падение стало еще более очевидным — этому способствовала частая смена менеджмента и стратегии", — считает генпродюсер Film.UA Group Виктор Мирский. По его словам, основная аудитория канала — люди старшего возраста, проживающие в небольших городах. "А вот нишевые каналы — один из немногих успешных активов группы, их аудитория не снижается", — признает Мирский. По его мнению, новое руководство сможет добиться успеха только в том случае, если останется на канале надолго: "'Интер' убили именно тем, что каждый год туда приходят новые топ-менеджеры с собственной стратегией. В таких условиях долгосрочное планирование не работает".

Перед новым руководством канала будет стоять непростая задача — выработать сбалансированную информационную концепцию, отмечает один из бывших менеджеров "Интера". "До сентября прошлого года программы канала были неинтересными, так как в них не поднимались острые темы. Начиная с сентября он стал слишком интересным — и в итоге сменил собственника. Теперь он должен найти баланс — быть интересным, но лояльным действующей власти", — поясняет источник. Впрочем, генеральный продюсер "Пятого канала" народный депутат Юрий Стець ("Батькивщина") отмечает, что финальная стадия переговоров о продаже наверняка длилась как минимум месяц, и вряд ли в этот месяц информационная политика противоречила желаниям будущего собственника. "Изменения уже начались, и концепция канала, скорее всего, останется такой же, какой была в последние месяцы", — прогнозирует он.

<http://www.kommersant.ua/doc/2119662>

Силовики на выбор

Ольга Куришко, "Коммерсантъ" (Украина)

Законопроекты N 2161, 2162 и 2163 о внесении изменений в законы "О судостроительстве и статусе судей", "О прокуратуре" и "О милиции" подготовили и внесли в пятницу в Верховную Раду народные депутаты Виталий Кличко, Виталий Ковальчук и Виктор Пинзенюк (все — УДАР). Авторы документов предлагают парламенту сделать выборными должности судей, прокуроров и руководителей органов милиции на местах. В частности, законопроекты предусматривают избрание жителями соответствующего региона председателей местных и апелляционных судов, руководителей областных, городских, районных управлений Министерства внутренних дел и прокуратуры, а также начальника главного управления МВД

Автономной республики Крым, прокурора Крыма и их заместителей. "Представители прокуратуры и МВД будут избираться по тому же принципу, что и сельские и поселковые председатели — сроком на четыре года, а судьи — на пять лет",— сообщил Виталий Ковальчук.

Следует отметить, что в избирательной программе партии УДАР отсутствовало положение, согласно которому должности судей, прокуроров и сотрудников МВД предлагалось сделать выборными. Так, в одном из пунктов программы содержится обещание "перезагрузить судебную систему", предоставив право назначать всех судей Высшему совету юстиции, который, в свою очередь, должен формироваться исключительно на Съезде судей. Виталий Ковальчук заявил, что партия УДАР на своем ближайшем съезде изменит этот пункт избирательной программы. Авторы документа считают, что поправки в закон "будут способствовать устранению постоянного давления на судебную власть".

Во фракции УДАР не ограничились инициативой введения выборных должностей. "Путем изменения закона "О милиции" мы предлагаем запретить МВД создавать в своей структуре военные формирования — такие, как внутренние войска — без согласия Верховной Рады",— добавил Ковальчук.

Народный депутат VI созыва Юрий Кармазин напоминает, что, согласно Конституции, судьи назначаются впервые на пять лет указом президента, а затем пожизненно Верховной радой. "Поэтому предложение о выборности судей не соответствует Конституции. Кроме того, главы областных управлений МВД относятся к вертикали исполнительной власти, так что тоже не могут избираться",— пояснил Кармазин.

В Партии регионов не поддерживают инициативу фракции УДАР. "Тут содержится очень большая опасность коррупции. Все знают: если хорошо потратиться на выборы, задействовать подкуп избирателей, то можно одержать победу. В результате у нас будет искаженная система правосудия",— заявил народный депутат Владимир Олийнык (Партия регионов). В оппозиции также нашлись противники предложений Виталия Кличко. "Где судья, прокурор или глава областного управления МВД возьмут деньги на избирательную кампанию? Их затраты будут заложены в их будущие решения! — возмутился народный депутат Геннадий Москаль ("Батькивщина").— Я буду призывать коллег не поддерживать эти законопроекты".

<http://www.kommersant.ua/doc/2119750>

В оппозиции стало больше "Справедливости"

Галина Корба, "КоммерсантЪ" (Украина)

Субботний съезд партии "Гражданский рух Украины" не анонсировался, и журналисты не были на него приглашены. О принятых делегатами решениях стало известно из сообщения пресс-службы ГРУ. Главным событием стало избрание нового председателя — кандидатуру Сергея Мищенко поддержали все 150 делегатов съезда. "Относительно лидерства — это было мое предложение Сергею Григорьевичу,— заявил предыдущий глава ГРУ Александр Тарасюк.— Партии нужна была свежая кровь, новое дыхание, чтобы она продолжала развиваться". Сразу после отставки Тарасюк был избран заместителем главы партии.

Партия "Гражданский рух Украины" была основана в октябре 2008 года с целью "защиты интересов малого и среднего бизнеса". В ноябре 2010 года представители ГРУ принимали активное участие в массовых акциях протеста предпринимателей против принятия Налогового кодекса.

Как известно, в парламенте VI созыва Сергей Мищенко входил в состав фракции "БЮТ-Батькивщина". После того как в избирательном списке объединенной оппозиции на выборах в 2012 году ему досталось непроходимое 142-е место, депутат вышел из фракции и прошел в Верховную раду VII созыва как самовыдвиженец по округу N98 в Киевской области.

Сразу после избрания Сергей Мищенко предложил делегатам сменить название политической силы. "У команды Сергея Мищенко были свои предпочтения — чтобы название было коротким, метким и состояло из одного слова",— поделился с "Ъ" один из делегатов.

Официально необходимость смены названия Сергей Мищенко пояснил так: "Перед съездом у меня были встречи с тысячами людей. Последняя из них была вчера в Бориспольском районе, где мы защищали сельскую больницу. Главное, чего требуют люди,— это справедливость. Поэтому мы приняли решение назвать нашу партию "Справедливость"".

Следует отметить, что ранее в Украине уже существовала партия "Справедливость", которая придерживалась левых взглядов. В 2011 году она объявила о ликвидации в связи с вхождением в партию "Объединенные левые и селяне".

Новая "Справедливость" — правоцентристская. По словам господина Мищенко, ее главная задача "не играть в оппозицию, не создавать видимость борьбы, а в корне изменить Украину и сделать ее европейским государством". Александр Тарасюк утверждает, что политика партии после съезда существенно не изменится. "Партия как была оппозиционной, так и останется. Она вышла из "налогового Майдана", объединила многих оппозиционеров — "афганцев", чернобыльцев. После съезда мы будем активнее требовать освободить политических заключенных — экс-премьера Юлию Тимошенко и бывшего главу МВД Юрия Луценко", — пояснил Тарасюк.

Как утверждают источники, цель Сергея Мищенко на новом посту — создать альтернативную политическую силу, которая объединит народных депутатов, недовольных действиями парламентской оппозиции. "Есть много людей, в том числе и депутатов, которым сейчас очень некомфортно находиться в объединенной оппозиции, которые хотели бы объединиться на какой-то иной платформе. Такая партия нужна, в частности, чтоб сформировать для них новую площадку", — сообщил собеседник.

Александр Тарасюк подтвердил, что переговоры на этот счет идут. "Желающих хватает. Это пока конфиденциальная информация, я не могу назвать фамилии. Тем не менее я был бы только рад, если бы наша партия стала плацдармом для оппозиционеров, которые не нашли себя в старых партиях", — заявил он.

В оппозиции не придают большого значения заявлениям соратников Сергея Мищенко. "Такого единения среди оппозиционных сил, как сейчас, уже давно не было,— отметил заместитель председателя парламентской фракции "Батьківщина" Сергей Соболев.— На выборах граждане показали, что неоспоримым лидером является "Батьківщина", а также партии УДАР и "Свобода"".

<http://www.kommersant.ua/doc/2119733>

Сергій Міщенко: "Не думаю, що Віктор Федорович хоче, щоб його родина була жебраками"

Журнал «Країна»

Сергій Міщенко. Народився 13 серпня 1971 року в місті Бориспіль Київської області. Закінчив Чернігівський юридичний технікум та Національну юридичну академію імені Ярослава Мудрого. Працював помічником прокурора, слідчим, прокурором Київської області, заступником прокурора Києва. Місяць був помічником генпрокурора Геннадія Васильєва. Двічі проходив до парламенту під номер 57 Блоку Юлії Тимошенко. Минулого скликання очолював комітет із питань правової політики. 30 липня торік вийшов із "Батьківщини" через незадоволення 141-м місцем у виборчому списку. "Якщо в цій партії так оцінюють вірність, я краще піду. Одна людина просила мене повернутися. Це Юлія Тимошенко. Але я хотів отаким чином пройти свій шлях у цьому парламенті". Три-чотири дні на тиждень приділяє спорту – на тренажерах, плаває, боксиє. Захоплюється лижами. "Для мене це спорт номер один. Вісім років ним займаюся. Активно, на напівпрофесійному рівні. Відпрацьовую техніку катання". Любить читати психологічну та художню літературу. Улюблений автор – Джек Лондон. Одружений з Тетяною, вона – державний нотаріус. Виховують доньок – 11-річну Дарину та 8-річну Ольгу.

Німеччина, США, Канада та чимало інших країн живуть зараз у 2013 році. А в якому Україні?

– Відстає як мінімум на 10 років. І скочуємося все нижче. Після помаранчевої революції був певний прорив, але його втратили. За радянських часів люди все, що їм не подобається, обговорювали на кухні. -Зараз ситуація краща, бо є інтернет, соціальні мережі. Це – "єдина кухня". Але якщо поїхати у села, містечка, там люди похилого й навіть середнього віку не знають, що таке Facebook чи Twitter. Їх зомбують через телебачення й радіо. Однак незадоволених із кожним роком стає все більше. А політика є однією з тем, яка обговорюється на свята за столом. Тому городяни можуть налаштувати по-іншому своїх рідних, аніж радіо чи телебачення.

Що зараз відбувається у владі?

– Перевага Партії регіонів полягає в тому, що публічно вони не виказують свого невдоволення. Але один на один це роблять. Раніше вважали, що візьмуть владу – і прийде рай. Але так не відбулося. Виявилось, що, крім них самих, є країна та її населення. На всіх не вистачає. Тому з'являються невдоволені. Чому з першого разу не проголосували за відставку Арбузова з посади голови Нацбанку та позбавлення депутатських повноважень міністра Прасолова? Бо формування уряду було відправною точкою для зростання невдоволення всередині Партії регіонів. "Нагорі" кажуть: ви своє відпрацювали, дякуємо, тепер нехай інші попрацюють. В уряді на більш грошовиті міністерства призначили менеджерів – тих, хто не мають свого бізнесу. Якщо вони щось украдуть, то їм голови відірвуть. Раніше на цих місцях були представники олігархічних угруповань. Яким було їхнє головне завдання? Набрати собі якомога більше коштів, "відбити" витрачене на вибори, за призначення на посади.

Януковича не влаштовують бізнесмени в політиці?

– Думаю, ні. Сподіваюся, він зрозумів: бюджет – не гумовий. Якщо він хоче обертися 2015 року, потрібно виконувати соціальні зобов'язання. Люди чекають на підвищення пенсій, зарплат та стипендій. Вони не хочуть слухати про покращення. У нас країна зубожіла. У Європі більшість населення становить середній клас. А в Україні переважають бідні люди, які виживають.

Раніше олігархічні міністри забирали кошти з бюджету. Краще поставити на ці місця менеджерів, а над ними – СБУ та прокуратуру. "Сім'я" робитиме все можливе, щоб не залежати від олігархів. Навіщо брати гроші в Ахметова, якщо самому ним можна стати за бюджетний кошт?

Таке враження, що наша влада застрягла у 1990-х. Чому так?

– Це – звичка, яка залишилася з тих -часів. У 1990-х нарощувався стартовий капітал – процвітали рекети, убивства, відбирання власності. З рекетирів ставали політиками та бізнесменами. Вони вважають, що грошей багато не буває, тому зараз хочуть тягнути їх із бюджету.

При Міністерстві податків та зборів створили якийсь моніторинг. Тепер у кожному касовому апараті стоятиме модуль, за допомогою якого он-лайн відправлятимуться розрахунки, аби не було "чорної" каси. Вони кажуть, що хочуть прибрати "відкати". От і побачимо, як наповнюється бюджет. Адже кожне міністерство щокварталу здає звіт. Наприклад, за минулий рік митниця Калетніка давала близько 2 мільярдів гривень. Якщо за цей же час Міністерство зборів отримає 10 мільярдів, виникнуть питання. Так само з Міністерством інфраструктури, вугільною галуззю, іншими. Якщо цифри серйозно не відрізнятимуться – значить, краде хтось інший.

Які процеси переважають в опозиції?

– Іде "бродіння". Рано чи пізно цей "чиряк" прорве. У нас дуже примітивне розуміння поняття "опозиція". Я розумію це, як єдиний кулак. А у нас кожен палець окремо. Голосування за введення військ до Кот-д'Івуару: "за" – "регіонали", комуністи й "Свобода". "Батьківщина" була проти, а УДАР – утримався. Це опозиція? Це – лебідь, рак і щука, що є вигідним владі. Вона робитиме все можливе, аби єдиної опозиції не було. Краще мати п'ять, 10, 25.

На думку більшості українців, опозиція відрізняється від влади лише тим, що сьогодні вона не при владі. Як тільки туди потрапить, буде те саме, що й зараз. У чому тут головна проблема?

– За Тимошенко було б інакше, однак вона у в'язниці. Є інші вожді, але вони думають про президентство. Хто піде? Тягнибок заявляє, що збирається, і той, хто набере найбільше у першому турі, у другому буде єдиним кандидатом. А де гарантія, що це не буде Симоненко чи якась "темна конячка"? Це – амбіції й технології, аби в першому турі не було єдиного кандидата від опозиції. А свого часу вся опозиція працювала на Ющенка. Він завдяки цьому й переміг.

Якщо така проблема, треба частіше проводити вибори – парламенту, президента?

– Це нічого не дасть. Люди чекають реальних речей. На останніх виборах було дуже багато розчарованих. Їм набридли й опозиція, і влада. 40 відсотків не пішли на вибори. Чому? Бо не було графі "проти всіх", і разом із тим не було за кого голосувати. Мені один чоловік у Переяславі–Хмельницькому сказав: "Я нікому не вірю, але прийду, візь-му бюлетень і напишу там слово з трьох літер – "мир". У нього свідомість є – зіпсувати бюлетень, але щоб бодай владі не дістався. У селах завжди моніторять – хто не ходить на вибори. Алкоголіки, зневірені тощо. І потім їхні бюлетені вкидають. Вони ж не тягатимуться по судах. Отак влада й набирає більше, ніж їй прогнозують перед виборами. За рахунок 40 відсотків зневірених і байдужих.

Чого українці хочуть зараз?

– Багато хто не бачить виходу. Стомилися. Я їм кажу: "Тоді вже одразу лягати в труну й умирати". Люди, що хочуть змін, стукатимуть. Як стукати? Може, нас і мало, але я знаю поіменно опозиціонерів у Раді, які реально хочуть змінити владу. Готові відмовитися від усіх преференцій – бо ненормально, коли людина в Нацбанку отримує зарплату 150 тисяч гривень на місяць. Я сказав одному великому чиновникові з влади: "Ви весь час боїтеся, маєте купу охоронців, водіїв, кортежів. То почніть з елементарного: сядьте на Skod'у, візьміть одного чи двох охоронців і проїдьтеся, як звичайні люди, через затори на роботу. Або спустіться у метро. До Європейського парламенту їздять на велосипедах.

У нас такі можуть з'явитися?

– Так. Із молоді. Вони їздять у Європу, бачать, як воно повинно бути, спілкуються з місцевими жителями, політиками й хочуть так само робити.

Відчуваєте ідеологічну кризу в опозиції?

– Так, бо кожен там вважає себе монополістом на опозиційну діяльність. Яценюк хоче монополізувати боротьбу за Юлю. Це найбільша помилка Арсенія Петровича – він уже вважає себе єдиним кандидатом від опозиції на виборах президента. Як він поводить у Раді? Інших просто не помічає, очі відводить. Минулого скликання навіть руки майже нікому не подавав. Так і зараз. Паразитуює на Юлі та "Батьківщині". Але з його рейтингом це смішно. Йому дають 16 відсотків – це неправда, він їх не має. Максимум – 6 відсотків. Відтоді як він здав п'ять проблемних округів після виборів, підтримка одразу ж зменшилася. Подумали: якщо своїх здав, то як ставитиметься до простих, пересічних людей?

Опозиція не має плану дій. Не знають, за що хапатися. У Яценюка є проблеми всередині "Батьківщини", бо її бійці не сприймають його за лідера.

Його можуть відсторонити від керівництва фракцією?

– Якщо відсторонити Яценюка – капут теперішній "Батьківщині".

Тоді, можливо, варто згуртуватися навколо Кличка?

– Нехай Кличко з масштабу київського лідера виросте до масштабу національного. Якщо таке станеться, можна буде про щось подібне думати.

Які перспективи має теперішня влада?

– За такої опозиції – дуже хороші. Янукович цілком може виграти вибори 2015-го.

Що тоді буде з країною?

– Повна диктатура. Зараз – половинчаста.

Наша влада поводить так, як у Білорусі чи в Росії?

– Не зовсім, бо в Білорусі – диктатура. -Навіть Росія не підходить. Хто з тамтешніх олігархів присутній на нашому ринку? Дуже мало. Не пускають. Так само й американських. Це називається "своя гра". Якщо сюди заходить російський олігарх, то разом із ним – і російська

влада. А білоруси продали росіянам газотранспортну систему. Наші не продадуть. Бо це – гаплик Україні та українській владі. Зараз вона тримається на своїх і їм дає заробляти. Щойно сюди піде іноземний капітал, у них виникнуть проблеми. Лукашенко теж це розумів і воював із Москвою. Але врешті-решт пустив росіян. А ми – десь на рівні Казахстану. Він потихеньку мігрує в бік Китаю і теж не пускає росіян. Росіяни мають дуже багато грошей. Вони можуть купити не лише Україну, а й цілу -Євразію – зі всіма, з ким завгодно. Янукович не хоче продавати Україну Росії – бо хто він тоді буде? Зараз президент, а буде – губернатором Малоросійського краю.

До Митного союзу не йтиме?

– Скоріше за все – ні. Нам треба 10 мільярдів доларів, щоб вийти з кризи. Їх може дати Росія, можуть дати Сполучені Штати, Китай. Питання в тому, що вимагатимуть натомість. Можна взяти ці кошти і щось здати. Або поміняти міністрів і за рахунок нового підходу добрати гроші у бюджет за рік-два. Я б обрав саме цей варіант. Якщо вони так зараз діють – значить, не все так погано. Проте я зробив би це так, щоб у пресі не йшлося весь час про уряд "сім'ї Міщенка". Не було б такого, щоб мої діти займалися бізнесом. Це насторожує.

Яка роль олігархів у теперішній Україні?

– Вони неймовірно сильні. Бо мають багато грошей. А з грошима не можна не бути сильним. Якщо об'єднати всіх олігархів та їхні кошти, то це кілька бюджетів України. Мені здається, зараз готується міні-революція олігархії. Віталій Портников (журналіст. – "Країна") якось написав, що наша країна вагітна олігархічною революцією. Це дуже правильно. І до президентських виборів вона розродиться. Бо після виборів уже не буде що народжувати. Проте питання, як президент учинить з олігархією. Він може зачистити її. Не вбивати, але дати кожному те, що потрібно. Адже спецслужби відпрацьовують їх. Янукович здатен викликати їх і сказати: "Хлопці, у кожного з вас є свої напрямки, займайтеся бізнесом, піднімайте економіку країни. Не хочу у вас усе забирати, але таких прибутків більше не матимете. Твоя – ось ця галузь". Щоб вони не перетиналися й не було бійні. Це як у Києві були авторитети: за один район відповідав Фашист, за інший Череп, за третій – Кисіль тощо. Якщо хтось переходив свій кордон, починалися розборки і відривалися голови.

Те саме з олігархами. Президент мав би сказати: "Не лізь туди, а он там – усе твоє. Якщо посягнеш на чужу територію – позбудешся всього. Усе заберуть. У своїй сфері – заробляй удвічі менше, ніж тепер, і будуй, створюй робочі місця. Бо в регіонах, а надто в сільській місцевості, молоді нема де працювати. Янукович мав би про це знати.

Олігархи на це погодяться?

– Це вже їхні проблеми. Якби я був на місці Януковича, погодилися б. Гадаю, він теж знає, як їх скрутити у баранячий ріг.

Чи можуть олігархи підтримати якогось іншого кандидата 2015--го?

– Уже немає часу. Вони не встигнуть домовитися між собою і розкласти яйця по різних кошиках. Доки добіжать, спецслужби вже повідомлять президентові. Мовляв, за вашою спиною домовляються олігархи і вкладають гроші в когось іншого.

Тобто, Янукович – це надовго?

– Вічних президентів не буває. І він повинен це розуміти. Йому потрібна нормальна, демократична передача влади. Якщо не 2015-го, то 2020-го. Бо тоді однаково доведеться передавати. Ми ж не Казахстан, не Узбекистан і не Саудівська Аравія. Гадаю, і сам Янукович про це думає. Навіть якщо він сам досидить до кінця, є "сім'я". Що, залишати їх на розтерзання? Їх розірвуть на шматки. І тоді вже ніхто не розбиратиметься, що має Саша, а що – Вітя. Все позабирають, залишать голими й босими. Не думаю, що Віктор Федорович хоче, щоб його родина була жебраками.

http://gazeta.ua/articles/people-and-things-journal/_ne-dumayu-scho-viktor-fedorovich-hocheschob-jogo-rodina-bula-zhebrakami/479690

Володимир Рибак проти сенсорної системи голосування *Uaonline.com.ua*

Голова Верховної Ради України Володимир Рибак заявив, що він не може підписати розпорядження про введення нової системи сенсорного голосування - «Рада-3».

«Я не можу підписати це розпорядження, оскільки депутати подали вже шість законодавчих актів: 4 - це зміни до закону про регламент і 2 - постанови Верховної Ради», - повідомив спікер українського парламенту на засіданні погоджувальної ради керівників фракцій і комітетів Верховної Ради.

При цьому Володимир Рибак попросив комітети розглянути всі подані ініціативи вже сьогодні, і внести пропозиції на засіданні парламенту. Також він запропонував депутатам попрацювати і в цю середу, 6 лютого. Таким чином, пленарні засідання відбудуться у вівторок, четвер, а також п'ятницю.

У той же час, представники опозиційних партій поки що не прокоментували рішення голови Верховної Ради, але враховуючи те, що вони вже довгий час виступають за введення системи голосування «Рада-3», щоб уникнути нечесного голосування в парламенті, не варто сумніватися в тому, що їх реакція буде більш ніж негативна.

http://uaonline.com.ua/novyny_42970.html

Ірина Сех: «На «Свободу» причепили лейбу агентів Путіна і «Газпрому» *Главком*

Однією з топ-тем для парламентських новачків зі «Свободи», окрім відомих філологічних диспутів, стала боротьба з видобутком сланцевого газу. Багатьох це здивувало, бо пошук альтернативних джерел енергії є одним з програмних положень партії, а недоброзичливці вже натякають, що «свободівці» грають на руку самому «Газпрому».

Головним ідеологом «антисланцевої» боротьби в «Свободі» є Ірина Сех, яка очолила комітет з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Раніше Сех очолювала екологічну комісію в Львівській облраді, де, до того ж, була головою найбільшої фракції. В травні 2012-го року депутати Львівської облради виступили проти розробки компанією Chevron родовищ сланцевих газів Олеської площі, посилаючись на те, що Кабмін провів конкурс на розробку родовищ з порушеннями законодавства. Вже в цьому році «свободівці» обурили рішення Харківської та Донецької облрад, що погодили проект угоди про видобуток сланцевого газу на територіях областей, і вони пообіцяли оскаржувати ці рішення в судах. Очевидно, що при проходженні аналогічного питання в західних облрадах у влади виникнуть, м'яко кажучи, деякі складнощі.

Судячи з усього, місцеві ради Львівщини та Івано-Франківщини, які контролює «Свобода», навряд чи дадуть згоду на видобуток сланцевого газу на територіях Олеського родовища. Чи зможуть видобувальники якось обійти цей момент?

Зараз на Львівщині відбуваються громадські обговорення на вимогу місцевих рад, на відміну від Харківської та Донецької областей, де Shell нічого людям не пояснила, а угоди були підтримані загальним «одобрямсом». На Львівщині Chevron хоча б робить вигляд, що вони рахуються з місцевим самоврядуванням. Вважаю, що наша центральна влада грубо порушує Конституцію і закони України. Від першого дня хронології щодо майбутньої розробки сланцевого газу і до сьогодні кожен крок відбувався з грубими порушеннями.

В Конституції чітко сказано, що надра є власністю українського народу. У нас же 17 листопада 2011 року були внесені зміни в Кодекс України про надра та закон «Про угоди про розподіл продукції». З кодексу було вилучено пункт, згідно з яким обов'язковому погодженню обласними радами підлягав перелік ділянок надр (родовищ корисних копалин), що могли надаватися у користування на умовах, визначених угодою про розподіл продукції. Аналогічні

зміни внесені і в закон про розподіл продукції. Більше того, з цього закону вилучено абзац, яким передбачалась обов'язкова публікація в офіційних друкованих виданнях переліку таких ділянок надр. Тобто місцеві ради, що є представниками населення, цими змінами повністю усунені від будь-якого погодження. На сьогодні я готую конституційне подання про те, що ці зміни до закону є грубим порушенням Конституції. Думаю, на вівторок таке подання буде готове і під ним будуть стояти підписи депутатів.

А що тоді погоджували Харківська та Донецька облради?

Це вже вступає в дію норма закону про угоди про розподіл продукції, до якої вони не встигли внести зміни. Відповідно до діючого зараз законодавства без рішення облрад ніякі роботи піти не можуть. Повинно бути хоча б формальне погодження, як було в Донецьку та Харкові. Навіть відповідно до закону про доступ до публічної інформації, цей проект угоди мав бути надрукований на офіційному сайті облради за місяць до сесії, але цього не було. Тобто депутати облрад цієї угоди не бачили, але, хоч і з порушенням процедури, формально цей закон підтриманий сесією.

А чи можуть в разі складнощів з боку західних облрад бути вилучені з закону і норми про необхідність узгодження з облрадами самої угоди?

В сьогоднішніх умовах, коли я очолюю комітет, вони навіть міжвідомчу комісію ліквідували, а міністр Проскураков такий наляканий, що навіть не зреагував на рішення комітету включити трьох осіб з комітету до колегії Мінекології – мене як голову комітету та двох заступників. Включили тільки одного заступника, що входить до складу правлячої більшості. В історії українського парламентаризму ще такого не було. Тож очевидно може бути все – зміни до закону можуть ставитись на розгляд сесії без погодження комітету. Але це вже їм буде набагато важче робити, оскільки буде реакція, і не буде вже так тихенько, як зі змінами до законодавства, що відбулися протягом 2011–2012 років. На жаль, ті рішення приймалось не на користь ані екології, ані економіці.

Наприклад, 2 жовтня 2012 року Верховна Рада в період, коли всі зайняті виборами, ухвалила закон про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання угод про розподіл продукції, яким створила просто тепличні умови інвесторам у розробці національного природного багатства, водночас нехтуючи законами та Конституцією.

Але угоди щодо сланцевого газу і залучення потужних інвесторів влада зараз подає як свою перемогу.

Добре, давайте дивитись на економіку. Я зараз буду говорити, як людина, яка теж вболіває за енергетичну і економічну незалежність України. В статті 6 закону про угоду про розподіл продукції передбачені такі зміни – набуття права власності на земельні ділянки, необхідні для використання надр на умовах угод про розподіл продукції, здійснюється державою відповідно до закону, якщо інше не передбачене угодою про розподіл продукції. Тобто може бути встановлений інший порядок набуття прав власності на землю, ніж це передбачене Земельним кодексом! Мені часто наводять Польщу як приклад, але там, якщо чітко не встановлено, чия це є земля, вона ніколи не буде надаватися в розробку родовищ. Згідно ж змін до нашого законодавства, ця земля може вилучатися для так званих суспільних потреб. На Львівщині, де я живу, багато такої землі, і вже можна уявити, як цю землю починають вилучати рішенням суду для так званих суспільних потреб. Це вже хотіли зробити під Євро – і це був бунт, Коліївщина, люди просто готові були за вили взятись.

Також згідно з змінами до закону про бухгалтерський облік та фінансову звітність, угодою про розподіл продукції може бути встановлений і інший порядок ведення бухгалтерського обліку, фінансово-господарської діяльності та звітності, ніж це передбачене законом. Тобто не буде жодних тендерів на закупівлі товарів, робіт і послуг за державні кошти.

В мене є звіт американської сторони, який я буду озвучувати, – вчені вивчали, наскільки наше українське законодавство прилаштоване до подібних робіт. Більше ніж на 150 сторінок один том і другий. Представники серйозних наукових інституцій пишуть, що потрібно внести зміни до Земельного кодексу, що можна розпоряджатися тільки приватизованою земельною ділянкою, а не так, як хоче наша нинішня влада. І вони дають пропозиції внесення змін десь до

50 українських законів, де чітко пишуть, що і як треба врегулювати. Але наша влада цього не чує і все бігом проштовхує, щоб показати в Давосі ніби в нас немає репресій, але є сланцевий газ.

Що ви знаєте про дрібну приватну компанію, якій належить 10% з української сторони в цьому «сланцевому» СП?

Я зараз маю на руках угоду між нашим урядом і інвестором на 400 сторінок і буду дуже уважно її аналізувати. Але з'ясовано, що ця дрібна компанія має за собою досить не дрібних покровителів з вищих ешелонів української влади, з «сім'ї». Тому весь цей гвалт щодо енергетичної та економічної незалежності – це просто фата моргана, марево, яким хочуть закрити очі багатьом людям.

Чи можлива зміна вашої думки щодо видобутку сланцевого газу?

В програмі ВО «Свобода» є цілий розділ, присвячений альтернативній енергії – ми розуміємо і усвідомлюємо важливість енергетичної незалежності. Але ми вимагаємо чіткого дотримання законодавства, міжнародних екологічних норм, інформованості територіальної громади. Коли я очолювала екологічну комісію в Львівській облраді, то взагалі ще не знала, що таке сланцевий газ. Але вже тоді з'являлися люди, які претендували на окремі ділянки сьогodнішньої Олеської площі. Коли ж з'явилася єдина Олеська площа, на сесію облради приїхав представник міністерства і почав переконувати, що негайно треба прийняти погодження видобутку. Ми просили техніко-економічне обґрунтування, але нам, крім листка формату А4, нічого не показали. І від 9 лютого 2011-го року до сьогodнішнього дня робиться все, щоб ніхто не знав, що відбувається. В сьогodнішніх умовах тотальної корупції, збагачення окремої сім'ї і окремих груп я не бачу, що це відбувається для користі нашої держави і для українців.

Може ж бути так, що потім все спишуть на якогось виконроба, який мало зацементував трубу – і від того забруднилися води. А на території Карпатського басейну – вододіл Чорного та Балтійського морів, і, якщо, боронь Боже, щось буде не так, може статись страшна трагедія. Ми вже маємо Радехів, де на прийом громадян до мене прийшов десяток людей з серйозними проблемами, з пухлинами в голові. Там меланж – радіоактивне паливо, і ми декілька років боролися, щоб його звідти вивезли. Ми маємо Дунаївці Хмельницької області, де діти вже народжуються з одною перетинкою в носику. Про це ніхто не думає, проте причепили лейбу: той, хто говорить про екологічні загрози та порушення законодавства, – агенти Путіна і «Газпрому». Давайте краще говорити, скільки агентів Путіна сьогodні сидить в українському уряді. Казати про наркомана, який є у залежності від наркотиків, що він лише в одному моменті став свідомим, – це якраз про нашу виконавчу владу.

Ваші партнери з опозиції вам допомагають в цій боротьбі?

З Кужель ми разом ходимо на круглі столи. На пікетування Донецької адміністрації подавав заявку «Фронт змін», чула, що «Удар» буде оскаржувати угоду з «Шеллом». Фракція «Батьківщини» не голосувала за цю угоду у Харківській облраді. Так що ми не одні в полі війни.

Хлопці Медведчука, до речі, теж на вашому боці. Чи має ваш комітет якісь свої висновки щодо екологічності видобутку?

Я запропонувала проведення парламентських слухань, але за їх проведення має проголосувати парламентська більшість. На погоджувальній раді я буду пропонувати цю постанову. Але якщо не буде парламентських слухань, ми проведимо комітетські слухання. Зараз дуже активізувалися громадські та екологічні організації Донецька і Харкова – я навіть не сподівалась. Люди дуже переймаються тим, що нам хотіли підсунути «кота в мішку».

Чи в комітеті, що ви очолюєте, є реальні повноваження впливати на екологічну ситуацію?

В комітеті паритет: з 14 членів 7 – це Партія регіонів і комуністи і 7 – демократи. Звичайно, що реальні – фінансові і контролюючі – повноваження у виконавчій владі, але на кожному засіданні комітету я ставлю конкретні питання щодо порушень законодавства,

зокрема в тих же Дунаївцях, де шкідливе виробництво по документах закрите, але вночі працює.

Це окрім підготовки законодавчої бази. На жаль, багато законів, що готував комітет, не були підтримані в сесійній залі. Наприклад, зміни до Водного кодексу щодо тієї ж забудови прибережних смуг не приймаються з четвертого скликання і суспільство про це не знає.

Перше виїзне засідання комітету буде у Чорнобилі – хочемо поїхати, подивитись стан виконання загальнодержавної програми, бо грошей багато було витрачено, потім їдемо в Кривий Ріг, Калуш...

В комітеті паритет, тобто доводиться шукати компроміси. Це вдається?

В нас були дуже бурхливі дискусії щодо плану роботи, але зрештою все вдалося.

«Регіоналка» Юлія Львовичка нещодавно пропонувала ввести податок на товари в упаковці. Ваша фракція підтримала б такий проект?

Поки що такого законопроекту в нас немає.

Він минулого скликання був зареєстрований.

Але в нас його ще немає. Звісно, проблема з побутовими відходами в Україні не є вирішеною. Немає державної програми поводження з цими відходами, і, на жаль, «регіоналка» Львовичка з пропозицією такої програми не виходила. Наш комітет вже це обговорював, і ми маємо намір ставити це питання перед Кабінетом міністрів. Україна без цієї стратегії топиться в смітті, і серйозних заводів щодо переробки ТПВ, крім Харкова, не існує. Проекти «Чисте місто», які були анонсовані, серйозних результатів поки що не дали.

Ви зареєстрували законопроект про підвищення екологічного податку для місцевих бюджетів. Які в нього шанси пройти в Раді?

Цього я не можу сказати, але я знаю свій обов'язок. Ми маємо проблему на місцях – там є забруднюючі підприємства, які зареєстровані в Києві, обласних центрах, а території, на яких вони розташовані, мають серйозні проблеми. Цей законопроект є певним поверненням до Бюджетного кодексу, який був раніше. Ми бачимо, що відрахування до загального фонду держбюджету з кожним роком збільшується за рахунок місцевих бюджетів. Цей процес треба зупинити. І першою моєю постановою був мораторій на ухвалення законів, які обмежують права місцевого самоврядування.

Завершимо тим, з чого почали – газом, тільки не сланцевим, а природнім. Чи ви можете прокоментувати активізацію на чорноморському шлейфі пана Ахметова?

Я це не можу коментувати. Але я спостерігала ще у Львові, як дуже часто дослідження відбувалися за державні кошти, а потім ліцензії на ті надра отримували приватні структури. Це є приводом для серйозної розмови на державному рівні – що відбувається з нашими надрами, хто скільки видобуває і заробляє, і що з цього має український народ.

<http://glavcom.ua/articles/9631.html>

Анатолій Гриценко: «Про проблеми армії потрібно криком кричати»

Обозреватель

Нещодавно міністр оборони Павло Лебедев заявив, що вже у поточному році буде призупинений призов на строкову військову службу. "Українське військо зазнає докорінних змін. Буде переглянуто структуру та систему управління Збройними силами і поліпшено систему підготовки фахівців, призупинено призов на строкову військову службу з одночасним переходом до комплектування армії виключно за контрактом, як це зроблено сьогодні у провідних країнах світу", – зазначив зокрема очільник Міноборони.

Голова оборонного відомства також пообіцяв модернізацію армії новими зразками озброєння та військової техніки, інтенсифікацію бойової підготовки, підвищення вишколу особового складу та забезпечення соціальних гарантій військовослужбовців.

Варто зауважити, що високопосадовці впродовж останніх років називають різні терміни остаточного переходу армії виключно на контрактну основу. Приміром, під час президентської

виборчої кампанії кандидат Віктор Янукович запевняв українців у тому, що в разі його перемоги професійна армія з'явиться вже у 2011-му. Весною минулого року начальник Генштабу Збройних сил Володимир Замана заявляв, що у 2014-му армія повністю перейде на контрактну основу. А ось попередник чинного міністра оборони, экс-керівник МОУ Дмитро Саламатін запевняв, що на контракт армії вдасться перейти не раніше 2017-го.

Про перспективи переходу до контрактного способу комплектування армії, очевидні та завуальовані перешкоди на цьому шляху, "Обозреватель" говорить з экс-міністром оборони України, колишнім головою парламентського Комітету з питань національної безпеки та оборони, народним депутатом ("Батьківщина") Анатолієм Гриценком.

Чинний міністр оборони заявляє про те, що у поточному році буде призупинено строковий призов до армійських лав. Наскільки Україна сьогодні готова до переходу на контрактну армію, передусім організаційно?

Якщо давати загальну оцінку, то я вважаю цю заяву міністра поспішною і по своїй суті вона не буде реалізована. Говорити про те, що протягом року можна перевести Збройні сили в їх нинішньому стані на контрактний принцип комплектування – це авантюра.

Чому саме авантюра, аргументуйте.

Ми у 2005-2006 році згідно з Указом Президента, провели експеримент по переведенню ЗСУ на контрактний принцип комплектування. В ході цього експерименту було укомплектовано контрактниками три бригади – по одній бригаді в кожному виді Збройних сил (у сухопутних військах, військово-морських та повітряних силах).

За підсумками експерименту були зроблені чіткі висновки про те, що потрібно зробити для того, щоб перехід на контракт був успішним. Цих висновків і, відповідно завдань, є чотири.

Перше – необхідно забезпечити високий темп бойової підготовки. Чому це важливо? Щоб контрактнику було цікаво, щоб він не сидів у класі і не підмітав плац, а працював на полігоні і реалізував себе як професіонал.

Друге завдання – забезпечити контрактника службовим житлом. Щоб він після полігону повертався і мав гуртожиток, а не витрачав дві третини свого грошового забезпечення на орендоване житло, втрачаючи таким чином мотивацію для створення сім'ї і взагалі свого розвитку як людини.

Третє завдання – грошове забезпечення контрактника має бути як мінімум на 10% вищим від середньої зарплати по країні. Тільки тоді до армії підуть розумні, сильні фізично, здібні люди, а не ті, хто з багатьох причин не вписався взагалі в цивільне життя і не має жодного робочого місця.

Четверте завдання, яке потрібно вирішити, – забезпечити контрактника привабливим соціальним пакетом.

Що саме має входити до цього соцпакета?

Можливість отримати вищу освіту під час проходження служби, медичне страхування і забезпечення, відпочинок, тощо.

Чи реально виконати окреслені вами чотири завдання протягом року – півтора, як це анонсує міністр оборони?

Ні, неможливо. Максимум, що можна зробити – реалізувати четверте завдання, тому що в структурі Міністерства оборони є вищі навчальні заклади і там справді є можливість отримати освіту. Також є певний рівень медичного забезпечення. А все решта відсутнє. Немає техніки, коштів на бойову підготовку, будівництво службового житла і такого грошового забезпечення, яке б тримало людей в армії.

Пункт про перехід на контрактну армію є в програмах чи не всіх провідних політичних сил країни. Чому ж тоді при такому великому декларативному бажанні нічого не змінюється?

Кілька позицій. Я зараз перебуваю у складі фракції "Батьківщина". Ви кажете, що в усіх програмах присутній пункт про перехід на контрактну армію. Це неправда. В програмі "Батьківщини" на виборах 2012 року такого пункту не значилося, можете перевірити це на сайті

партії. Подібні обіцянки лунали під час президентської виборчої кампанії у 2010-му, в тому числі з вуст Юлії Тимошенко. Я ж тоді публічно говорив, що це неможливо.

У свою чергу Президент Янукович пообіцяв з 2011 року переведення армії на контракт. І тоді також я сказав, що це абсолютно нереальне завдання. Тому моя позиція в цьому питанні є послідовною.

Гаразд, а які терміни остаточного переходу на контрактну армію, на ваш погляд, є реальними?

Коли у 2004 році Віктор Ющенко йшов на президентські вибори (а я тоді працював у його штабі), я записав, а він підтримав програмний пункт про переведення армії на контрактну основу до 2010 року. Це тоді було абсолютно реалістично, і я забезпечив би це. Але, як ви знаєте, я був міністром оборони тільки до 2007-го.

Тоді це справді було реально, ми крок за кроком рухалися до мети. Будували службове житло нової якості. До речі, воно без перебільшення було такої якості, якої немає в арміях Польщі, Словаччини та багатьох інших країн.

Темп бойової підготовки тоді був набагато вищим, вона була цікавою. Вирішувалося питання грошового забезпечення. Ви пам'ятаєте, я тоді поставив умову, що якщо цього не буде зроблено, я піду з посади міністра, а якщо буде – поголю свою бороду. Врешті-решт довелося поголити бороду, оскільки в квітні 2007 року уряд прийняв відповідне рішення, яке я вніс.

Скільки зараз потрібно фінансів для переведення армії на контракт?

Мені важко сказати, тому що бюджет Збройних сил на поточний рік чи не вперше за всі останні роки, навіть в абсолютному виразі, менший ніж був у попередньому році. Якщо раніше кожного року додавали, то зараз навпаки – зменшили. Тому зараз жодних фінансових передумов ні для збільшення грошового забезпечення, ні для закупівлі нової техніки, ні для підвищення бойової підготовки, ні для будівництва службового житла не існує. А загальноекономічна ситуація, яка відображена в бюджеті, показує, що серйозних збільшень оборонного бюджету не передбачається. Ось чому заяви про перехід на контрактну основу є авантюрою. Навіть якщо припустити, що міністр щиро хотів це зробити, він зв'язаний по руках і ногах, адже сьогодні немає жодних фінансових можливостей для цього.

Не потрібно бути фахівцем, щоб розуміти елементарне: армія, оборона – це одна з фундаментальних засад державності. Що сьогодні собою (кількісно, якісно, технічно) являє українська оборона і якою вона мала б бути в ідеалі?

Ви – цивільна людина і абсолютно правильно говорите про те, що армія є важливим державним інститутом і проблема обороноздатності має бути завданням для всієї країни, а не тільки Генерального штабу чи міністра оборони.

Найпершу скрипку тут має грати Президент – Верховний головнокомандувач Збройних сил України. Але Віктор Янукович чи не знає, чи йому не доповіли, що він є Верховний головнокомандувач саме ЗСУ. Адже він сьогодні більше уваги приділяє розвитку СБУ, внутрішніх військ, прокуратури, судів, податкової міліції. Тобто виходить, що він є головнокомандувач СБУ, прокуратури і міліції, а Збройні сили для нього пріоритет номер сто. Президент і уряд не займаються армією, вони не знають її. Я говорю про це не емоційно і можу підтвердити сказане конкретними фактами.

За майже три роки правління Віктора Януковича і його уряду не розроблено жодного програмного документа, який би визначав параметри і вимоги до розвитку армії навіть на один рік. Такого документа не існує в природі!

В історії України такого ще не було, щоб армія не знала, куди вона рухається, тому що за цих умов перспективи і напрями розвитку армії визначає (ви будете здивовані) міністр фінансів. Скільки міністр фінансів дасть грошей, стільки й будуть планувати виділити на оборонну сферу. Це кардинально неправильно.

Тим більше неправильно після оголошення позаблокового статусу, тому що після цього почали говорити про скорочення армії, а потрібно робити навпаки. Якщо ми відмовилися від союзників, від руху в напрямі НАТО, значить ми покладаємо завдання оборони виключно на

власну армію і економіку. Це означає, що ми маємо збільшувати фінансування, чисельність армії, а також потік техніки в армію. Сьогодні ж навпаки говорять про якісь чергові проєкти по скороченню. Це непрофесійно і безвідповідально. Таким чином, армію у нас знищать повністю.

І скільки ще рухатися до крайньої межі, тобто на якому етапі шляху до прірви ми знаходимося?

Все насправді визначається у порівнянні. Я знаю цю сферу професійно. І як экс-міністр, і як колишній голова профільного комітету, і як офіцер можу сказати, що в той період (період, коли Гриценко перебував на посаді міністра оборони. – Авт.) показники бойової підготовки були в Україні вищі ніж в Росії чи Білорусі. Тобто, навіть за складних умов можна досягати позитивного результату.

Щодо нинішнього стану справ... Сигнал публічної тривоги необхідно було включати раніше. Зараз же про проблеми армії потрібно просто криком кричати. Навіть у 2010 році, як тільки Віктор Янукович став Президентом, я, очолюючи парламентський Комітет з нацбезпеки і оборони, письмово і неодноразово звертався до нього за дорученням Комітету. В тих листах говорилось про те, що ситуація в армії близька до катастрофи, офіцерський корпус деморалізований, і в нинішньому стані Збройні сили України неспроможні виконувати в повному обсязі навіть завдання мирного часу. Про підготовку до локалізації якогось серйозного конфлікту навіть не йдеться.

Такі жорсткі слова вимагали певних дій з боку Президента. Дій не було, цікавості не було, все, як то кажуть, по барабану. Тому розраховувати на те, що хтось займеться армією, якщо цим не займається Верховний головнокомандувач ЗСУ, немає жодних підстав.

Для мене очевидно, що серйозний прорив у відновленні Збройних сил і забезпеченні їх подальшого розвитку (в тому числі перехід на контрактний принцип комплектування), можливі лише після того, як на Банковій сидітиме інший Президент. Президент, який розумітиме важливість армії принаймні так, як її розумієте ви. Президент, який професійно підходитиме до вирішення питань, пов'язаних з армією, відводячи для цього свій час як глава держави. Зрештою, це його прямиї конституційний обов'язок.

Чи може якимось чином вплинути на ситуацію Верховна Рада? Принаймні, на законодавчому рівні.

Все що можна було зробити законодавчо, Верховна Рада зробила і якщо вносяться відповідні законопроекти від уряду, ВР розглядає їх невідкладно. Це перше.

Друге. У 2010 році, коли за одну ніч повернулися до старої Конституції, Віктор Янукович позбавив Верховну Раду впливу на кадрову політику. Якщо раніше ВР могла призначити або зняти міністра, то зараз такого права вже немає – це виключно повноваження Президента. Заступники міністра, генералітет – це теж повноваження Президента. Тому він, а не Верховна Рада, має усі важелі впливу. ВР може викликати міністра, послухати його, як ми слухали Єханурова і Єжеля, але це все тільки розмови.

У минулому році ми провели парламентські слухання з питання боєздатності Збройних сил та інших силових структур. За підсумками слухань приблизно на десяти аркушах були викладені наші оцінки і пропозиції про те, що і як потрібно робити. Це все було направлено в письмовій формі Президенту і уряду. Якщо ви самі не знаєте, то ось вам професійна порада: беріть, читайте, робіть. А цей документ, зазначу, готували люди, які армію знають професійно і серед них – представники різних політичних сил. Там був і міністр оборони Гриценко, і міністр оборони Кузьмук, і командувач Сухопутних військ Петрук, інші генерали та офіцери. Всі ці люди дали пораду, яка набагато сильніша професійно по своїй суті від того, що сьогодні може запропонувати Міністерство оборони.

Що ми побачили в результаті? Немає жодного інтересу і жодної реакції. Проблема насправді на Банковій, тому я особисто до 2015 року нічого не очікую. Я хотів би лише, щоб за цей час "не вимили" з офіцерського корпусу тих кращих людей, які пам'ятають, що таке справжня бойова підготовка або брали участь у миротворчих операціях і мають певний бойовий досвід. Збереження кадрового потенціалу – це дуже і дуже важливо.

А якщо зараз навіть дати гроші на армію, немає впевненості в тому, що вони будуть ефективно використані саме для реалізації пріоритетних завдань. Чому? Тому що ті проєкти, які час від часу озвучуються в Генеральному штабі і Міністерстві оборони, не витримують жодної критики. Там, наприклад, говорять про те, що повітряні сили, як вид Збройних сил, нам взагалі непотрібні. Словом, звучить чимало дурнувятих пропозицій, які є згубними для обороноздатності нашої держави. Ось який рівень там залишився... Це величезна проблема і вона вже вийшла на рівень серйозної загрози національній безпеці. Але повторюю: прийняти рішення, чи то щодо програми розвитку, чи то щодо кадрових призначень, може лише одна людина. Прізвище цієї людини не Гриценко і не ваше. Її прізвище Янукович Віктор Федорович.

<http://obozrevatel.com/interview/47591-gritsenko-pro-problemi-armii-potribno-krikom-krichati.htm>

Блоги

Ігор Мірошниченко: «Де наші гроші, або яким є покращення українців від обладнання з Інтером?»

pravda.com.ua

На тлі мегатрейду року, що стосується продажу Хорошковським Фірташу 100% акцій компанії Inter media group limited виходячи з оціночної вартості 2,5 мільярди доларів США, нез'ясованою лишилася одна доволі суттєва деталь. Скільки податків унаслідок цієї обладнання сплатив до державного бюджету щасливий набріолінений мільярдер. Бо забавляючись у свої владно-опозиційні ігри наші олігархи в останню чергу думають про українців та державу.

Вони навряд чи суттєво змінять проросійський опопсований контент своїх каналів і не почнуть раптом показувати документалістику про Бандеру, науково-пізнавальні фільми зі змістом "Діскавери" й не пустять до свого етеру українських виконавців. Ці зміни на Інтері й інших, не лише Хорошковського-Фірташа, але й усіх українських телеканалів відбуватимуться згодом, разом зі зміною влади, Нацради та українського законодавства. Натомість, вже тепер ми маємо відчуті суттєві покращення від гучної обладнання завдяки надходженням до бюджету. Бо ж кожен, хто продавав чи то хату, квартиру, машину, чи свою фірму знає, що без здириництва держави справа з місця не рушить. А тут купівля на 2,5 мільярди доларів!!! Все відбулося напрочуд швидко, відкрито та прозоро.

Щоб пролити світло на цю справу до кінця, сьогодні я надіслав запит до міністра доходів та зборів Олександра Клименка з вимогою надати вичерпну інформацію про порядок нарахування мита й податків під час таких справ і оприлюднити суму, яку було сплачено у нас з вами український бюджет продавцем та покупцем Інтера.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/miroshnychenko/510f6d782f3e2/>

Микола Княжицький: Про Луценка

pravda.com.ua

Я в п'ятницю був у Львові. Зайшов до Тараса Возняка у журнал "І", а він якраз редагував за комп'ютером лист до Президента з проханням помилувати Луценка. Після вивезення Юрія прямо з під крапельниць у в'язницю, після емоційного виступу його дружини Ірини у Верховній Раді несправедливість у ставленні до Луценка стала сприйматися ще жорстокішою і ще безглуздішою. "Ну, як ми можемо мовчки на це дивитися і нічого не робити?" – емоційно запитував Возняк. Його лист підписали сотні людей, серед яких Маринович, Захаров, Брюховецький, Грицак, Андрухович, Прохасько, Фінберг, Стріха, Чубай та багато інших. Я б теж його підписав, але ідея Тараса полягала в тому, щоб цей лист не політизувати. Бо головне – врятувати здоров'я Луценка.

Мене дещо здивувала реакція деяких шановних людей. От Роман Шрайк назвав цей лист "письмом щастя".

"Уважаемые подписанты. Перед кем вы пресмыкаетесь?" – запитує Роман. А я переконаний, що серед тих, хто підписав цього листа, є багато людей, які життям своїм довели, що ніколи ні перед ким "не пресмыкались". Коли мова йде про здоров'я людини, а, можливо, і про життя, нічого соромного у тому, щоб попросити президента про помилування, я не бачу. Адже з юридичної точки зору саме він визначає процедуру помилування. Достатньо одного указу, щоб звільнити Луценка. Так, Юрій, як політик, сам про помилування не просить, і це викликає повагу. Так само повагу викликають і люди, які не можуть безчасно дивитися на несправедливі страждання ближніх.

У тому ж листі Роман стверджує, що Луценко був поганим міністром, що він не змінив міліцію. Я сам критикував його діяльність, працюючи журналістом. Але, щоб зрозуміти, чи змінив він міліцію, достатньо пригадати, якою була міліція до нього. Ця міліція фальсифікувала вибори, знущала з Подольського, вбивала Гонгадзе. Якою є міліція зараз, ми теж бачимо. Особливо видно це було у Первомайську, на Миколаївщині під час виборів. Пам'ятаєте ці кадри?

Луценко був першим цивільним керівником міліції. Він першим створив при МВС громадську раду, співголовою якої став Євген Захаров. Ви уявляєте зараз Захарова керівником громадської ради при МВС? Тоді у міліції було вдвічі зменшено кількість генералів, розпочалася боротьба з катуваннями. Через це один з відділів міліції у Прилуках було навіть розформовано. Тоді одним з небагатьох позитивних прикладів у виконанні плану Україна-ЄС було названо роботу створеного Луценком управління з моніторингу дотримання прав людини у МВС. Мітинги і демонстрації тоді міліція не розганяла. Натомість порядок на них забезпечувала. За часів Луценка кількість убивств щороку зменшувалася на 7-8 відсотків, як я уже писав, на жодних виборах міліція не втручалася незаконно у виборчі процеси. Співпрацюючи з США, міністерство створило підрозділ з протидії торгівлі людьми, а у співпраці з ЄС – центри утримання нелегальних мігрантів.

Я навмисно погуглив зараз інтернет, щоб перерахувати деякі з цих фактів. Посто заради того, щоб, звинувачуючи інших у несправедливості, ми намагалися залишатися справедливими самі.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/knyazhytsky/510e6ababd166/>

Олег Ляшко: Навіщо Януковичу пенсія?

корреспондент.net

Влада вустами міністра соцполітики Королевської нарешті визнала очевидне: "ефективність пенсійної реформи виявилась нульовою, адже збільшення пенсійного віку для жінок з 55 до 60 років ні до чого, крім негативних наслідків, не призвело". Отже, навіть учергове обікравши наших громадян, уряд "професіоналів" не вирішив проблему дефіциту Пенсійного фонду, заради чого пенсійна "реформа" і затівалася - у 2012 році він склав понад 27 мільярдів гривень.

Прикметно, що влада визнає свої помилки в останню чергу, коли вони очевидні для всього суспільства. Згадайте історію з "Хюндаями".

У липні 2011 року, коли регіоналівська більшість у Верховній Раді за помахом руки Чечетова голосувала за пенсійну "реформу", я чітко попереджав про те зло, яке вона несе громадянам. Тоді я запропонував більше 40 поправок з метою захистити людей, але жодну з них парламентська більшість не підтримала. До речі, тоді з опозиційних депутатів до глибокої ночі мені довелося одному боротися проти пенсійного геноциду влади, іншим, у тому числі тодішній бютівці Королевській, було байдуже.

Ми переконані, що проблему наповнюваності Пенсійного фонду вирішується не підвищенням пенсійного віку для жінок і чоловіків, а лише через радикальні економічні зміни. Адже, коли мільйони українців не мають роботи, вони, все одно, собі на пенсію не зароблять. Тому ми пропонуємо знизити пенсійний вік для жінок. Водночас, з метою стимулювання економічної активності в Україні і виведення коштів з тіні, ми, зокрема, пропонуємо знизити

податки, передусім на фонд зарплати; встановити максимальну ставку по кредитам 5 відсотків річних; спростити процедури початку і ведення бізнесу шляхом скасування більшості дозволів і ліцензій; суттєво обмежити доступ імпорту в Україну. Вказані заходи сприятимуть створенню мільйонів нових робочих місць, що дозволить суттєво збільшити доходи Пенсійного фонду.

Але, щоб усі ці заходи спрацювали, насамперед має бути відновлений принцип справедливості у пенсійному забезпеченні. Нарахування пенсій має відбуватися за єдиним законом, а не за двома десятками, як зараз. Пенсія має виплачуватися залежно від стажу і умов роботи, а не тотальна зрівнялівка, як зараз. Мають бути скасовані спеціальні пенсії та пільги для депутатів парламенту і вищих чиновників - починати треба з Януковича, Азарова і Рибака. А різниця між мінімальною і максимальною пенсією має бути не більше, ніж у 5 разів. Бо сьогодні козирні пенсіонери жирують в той час, коли мільйони простих людей похилого віку не знають, за які гроші купити ліки, як прогородуватися, як заплатити за комунальні послуги, як купити цукерок внукам...

Наші матері-батьки-бабусі-дідуся, які все життя працювали, заслужили на гідну пенсію.

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/liashkooleh2/a97471>

Телебачення і радіомовлення

Хто ж все-таки змовив вбивство Георгія Гонгадзе?

"Студія "1+1", ТСН-тиждень

Алла МАЗУР, ведуча: Хто ж все-таки змовив вбивство Георгія Гонгадзе? Відповідь яку воює 12 років чекає суспільство не прозвучала і цього тижня, хоча від фінального засідання суду щодо найгучнішого злочину десятиліття сподівалися саме цієї, ключової інформації. Утім сенсаційні слова від убивці журналіста у судовій залі таки почули. Чи дають вони шанс українському правосуддю докопатися до правди?

Віта БОРТНИЦЬБКА, суддя Печерського райсуду Києва: " При цьому Гонгадзе просив його не вбивати. Натиснув на кадик потерпілого, , внаслідок чого кадик провалився і потерпілий помер. За декілька секунд до цього він засунув до рота потерпілого носову хусточку. Після цього тіло померлого скинули у яму і він підпалив тіло. За допомогою лопати, яку він взяв в дворі будинку в с. Сухоліси, тіло засипали землею. Використовуючи сокиру, відчленував голову тіла. Голову та тіло потерпілого він закопав в різних місцях"

Сергій ШВЕЦЬ, кореспондент: Генерал Нукач холонокровний як вовк, інакше і не може бути головний розвідник міліції. І ось він чує вирок за свій злочин.

Андрій МЕЛЬНИК, суддя Печерського райсуду Києва: "покарання у виді довічного позбавлення волі, оскільки менш суворий вид покарання буде недостатній для виправлення підсудного та попередження вчинення ним нових злочинів"

Ось тут залізні нерви у генерала вбивці рвуться, і вся країна чує сенсаційне зізнання.

Олексій ПУКАЧ, засуджений: «Мені буде зрозуміло коли Кучма і Литвин буде зі мною».

Колеги вбитого журналіста мертвою хваткою хапаються за ці слова і відчавлюють з Пукача ще більшу відвертість.

Олексій ПУКАЧ, засуджений: " Я все розповів під час слідства і суду... Тому запитайте про мотив і наміри у Литвина і Кучми. Я все розповів під час слідства і під час суду, але правду в цьому залі хотів знати один Федур. Більше ніхто"

"С чего начинается расследование? С установления мотива преступления. Самое главную роль имеет только мотив. Причины совершения преступления это и есть мотив"

У цій трагічній історії майже проігнорував мотиви вбивства. Сказавши лише на бажання Пукача вислужитися перед міністром Кравченком. Інші особи згадані Пукачем заперечують звинувачення.

Леонід КУЧМА, президент України, в 1994-2005 роках: " Я його не знав, клянуся, я один раз його бачив на прямому ефірі під час теледибатів"

Володимир ЛИТВИН: "Коментарів не буде, і сенсацій не буде".

Кравченко нині зручна фігура, на нього можна повісити будь-що, бо він мертвий. Знайдений із двома кулями в голові. Крім кравченка, інших зацікавлених у вбивстві політичного журналіста Гонгадзе, суд називати не став.

Андрій ФЕДУР, представник матері Г Гонгадзе: " У вирокі питання мотиву вбивства, на мій погляд фактично упушено".

Валентина ТЕЛИЧЕНКО, представник дружини Георгія Гонгадзе: "Я думаю що на суд вчиняли тиск".

Сам процес був закритим від суспільства, а такий вирок залишає багато таємниць. Це підтверджує Валентин Наливайченко, оперативники якого і розшукали Пукача 3.5 роки тому".

Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО, голова служби безпеки України в 2005-2010 роках: " Пукач, я дійсно це підтверджую готовий був під час затримання говорив, я назву всіх хто давав мені вказівки, і друге - я назву і інші вбивства які були здійснені перевертнями і його представниками на той час міністерством внутрішніх справ. Ми з вами так цю правду і не дізналися, суспільство. Я повторюю, в цьому була найголовніша якщо хочете суспільна місія розгляду цієї справи"

Отже після 12 років розслідування вбивства Георгія Гонгадзе ми знаємо тільки хто його здійснив. Це Пукач і 3 його підлеглих, які вже сидять. Найголовніші запитання без відповіді, хто був зацікавлений у вбивстві і версій принаймні розкритих і добре аргументованих журналісти наводять більше ніж одну навколо фігури Кучми. Дві геополітичні версії зводяться до протистояння схід-захід. Тодішній президент України у свій другий термін став прихильником прозахідного курсу і вступу до НАТО, тож версія два в - вбивство журналіста і касетний скандал - справа рук кремлівських чекістів. Так Кучму переорієнтували із заходу на Росію. Втім, нечіткий міжнародний вектор і поява такого потенційного сильного конкурента як Ющенко - підстава для версії три - винні американські спецслужби бо хотіли змістити Кучму з посади на користь прозахідного претендента. І нарешті - вся ця історія продукт внутрішньої української політичної боротьби. Серед політиків які претендували на найвищу посаду і були здатні самі організувати такого рівня спец операцію, не раз звучало зокрема і прізвище Марчука. Всі 4 версії мають право на існування але й теоретичні слабкі місця. Що ж на практиці, вже заявлено що і Пукач і родичі Гонгадзе оскаржуватимуть вирок в Апеляційному суді. Родичі наполягатимуть на визначенні замовників вбивства. Пукач на м'якшому вирокі. Він співпрацював із слідством і вочевидь розраховував на легше покарання ніж по життєве.

Юрій ВАСИЛЕНКО, колишній суддя Апеляційного суду Києва: "По сути дела Пукач говорит о том, что совершил преступление не только он, но и тот-то, тот и тот и другие лица. И тогда мотив совсем другой будет, не для карьерного роста, а допустим выполнение заказа. Полностью по таким делам нельзя его освободить, от ответственности вообще, но смягчить наказание суд обязан".

Та й сам процес має бути відкритим. Великі надії для слідства і суду певний час покладали на плівки Мельниченка, і хоч записи як доказ суд так і не прийняв, фактор Мельниченка теж досі залишається нерозгаданою таємницею. Сам экс-майор зараз стверджує, Пукача треба включити в систему захисту свідків.

Микола МЕЛЬНИЧЕНКО, колишній співробітник управління державної охорони: "Пукача уб'ють, реально уб'ють. І в принципі я не бачу, що йому зараз втрачати, або по життєво або його на колонії хтось реально в тій же Менській колонії в принципі уб'ють, знайдуть шлях".

В такому разі, і після вироку Пукача, вбивство Гонгадзе має всі шанси залишитися такою ж загадкою, як і в день зникнення журналіста. Бо Пукач лише зброя, того хто з неї вистрілював так і не знайшли.

Огляд українських подій за тиждень УТ-1, Підсумки тижня

Андрій СМІЯН, ведучий: Цього тижня на зміну морозам і снігопадам в Україну прийшло довгождане потепління. У більшості регіонів термометри впродовж тижня показували переважно плюсову температуру. Однак разом з полегшенням тепло уже встигло наробити і лиха. Цієї ночі підтопили деякі райони Закарпатської області. У воді понад півсотні дворів. Більшість у місті Мукачево. У Держслужбі з надзвичайних ситуацій пояснюють таке явище рясним дощем і захарашенням водостоків. І застерігають: у зв'язку з погодними умовами подібне може статись і в інших регіонах. Зокрема на Тернопільщині і Волині. Не буде лютневих морозів в Україні і наступного тижня, – кажуть синоптики. Температура вдень рідко опускатиметься нижче нуля. Весь тиждень дощитиме, інколи дощ замінюватиме мокрий сніг. Особливо складною буде ситуація на дорогах.

Кореспондент: Довічне ув'язнення з конфіскацією майна – таке покарання Олексію Пукачу за вбивство Георгія Гонгадзе ухвалив Печерський суд. Свою вину экс-генерал визнав лише частково. І заявив, що погодиться з вирокком, якщо до відповідальності притягнуть і Леоніда Кучму та Володимира Литвина. З рішенням Феміди незгодні й адвокати потерпілої сторони – Мирослави Гонгадзе. Кажуть, слідство має встановити замовників вбивства. Тому вирок оскаржуватимуть в апеляційному суді.

Кореспондент: "Нафтогаз України" розглянув звернення російського "Газпрому" про сплату за недобраний у попередній рік природний газ. Про це йдеться на сайті НАК "Нафтогазу". Однак про конкретні суми і дати сплати боргу не повідомлено. Зазначено, що, цитую: "всі питання пов'язані з виконанням контракту будуть вирішуватись згідно з його умовами". Тиждень тому у ЗМІ з'явилась інформація, що "Нафтогаз" отримав рахунок від "Газпрому" у 7 мільярдів доларів. Це сума компенсації за невиконання контракту з поставок газу. Сам же "Газпром" від будь-яких коментарів утримується.

Кореспондент: Юрій Луценко повернувся у Менську колонію. Екс-міністра МВС виписали зі столичної лікарні та відправили до місця, де він відбуває покарання. Понад тиждень тому Юрія Луценка прооперували. Він лежав у палаті інтенсивної терапії. Лікарі дали дозвіл на його виписку з лікарні. Тож тепер ув'язнений амбулаторно лікуватиметься у Менській колонії. Там він продовжить реабілітацію після оперативного втручання та лікування виразок шлунка. Наступне обстеження Юрія Луценка лікарі планують провести за три тижні.

Кореспондент: Найдорожча медіа-угода року. Найбільший телеканал України "Інтер" змінив власника. Валерій Хорошковський продав мільярдеру Дмитру Фірташу контрольний пакет акцій медіа-групи "Інтер". До неї належить телеканали "Інтер", "НТН", "К1", "Мега", "Ентер-фільм", "К2", "Піксель" та "MTV". Коштувала така угода 2,5 мільярди доларів.

Кореспондент: 20 кримінальних проваджень за бійку на Головоштамті. Столичні правоохоронці з'ясовують, хто винен у зриві установчих зборів столичної громадської ради. Конфлікт виник у вівторок до початку засідання. "Беркут" завадив свободівцям прорватись всередину Головоштамту, де відбувались збори. Там виникала словесна перепалка, яка переросла у бійку. Через штовханину зламали кілька вікон, двері та крісла. А один з учасників застосував вогнегасник. Тоді ж надійшло повідомлення про замінування однієї із зал Головоштамту. Однак воно виявилось фальшивкою.

Кореспондент: Російські щі з української подачі. Головним інгредієнтом цієї страви – квашеною капустою – закидали російського політика Володимира Жириновського під час візиту до Києва. Сталося це під час прес-конференції у той момент, коли лідер партії ЛДПР переконував журналістів, що Україна без Росії жити не зможе. А також вимагав сплатити гроші за газ. Одна із журналісток назвала Жириновського українофобом і кинула нашинковану квашену капусту. Дівчину одразу схопили охоронці політика і вивели з прес-конференції.

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ: "Где моя охрана? Быстро возьмите эту дуру и выкиньте из зала. Выкинь ее из зала, Дима. Выгони ее отсюда. Шизофреничка. Вот вам демократия. Обкидать кого-то, оскорбить. Что она кричала? Она дура. Я никого не люблю и никого не

обязан любить. Любите это, любите это, дружите. Никто никого не должен любить и ни с кем дружить. Рабочие прохладные отношения".

Парламентарі не полишають надії дозволити всім бажаючим безперешкодно купувати та носити з собою травматичні пістолети

УТ-1, Діловий світ. Тиждень

Костянтин ЖУРА, ведучий: А що скажуть українці на таке? Їх хочуть озброїти. Парламентарі не полишають надії дозволити всім бажаючим безперешкодно купувати та носити з собою травматичні пістолети. Навіть більше. Дехто закликає захищатися зброєю вогнепальною. І сумний досвід Сполучених Штатів і норвезького стрільця Брейвіка для них не переконливі.

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: Травматичний револьвер не просто, щоб сфотографуватися та викласти світлину до соцмережі. Для журналістки Айни Бадалової – це вимушена міра. І річ не у професійній діяльності. Погрожували сусіди.

Айна БАДАЛОВА, шеф-редактор ранкового ефіру: "Після кількох конфліктів коли вони порушували спокій вночі, у нас дійшло до бійки. І коли я почула, як один із учасників цієї бійки з їхнього боку сказав: так я зараз, пушку достану. Я подумала, що не завадило б її мати".

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: Айна стріляла лише раз, і то в підлогу. Тренувалася. Планує навчитися, аби не завдати сильних ушкоджень людині, якщо доведеться захищатися.

Айна БАДАЛОВА, шеф-редактор ранкового ефіру: "С психологічної точки зору, чесно кажучи, так я відчуваю, що мені з ним спокійніше".

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: Якщо журналісти, прокурори, адвокати в Україні мають право носити "травматику" із собою, то пересічні громадяни – ні. Дозволити всім вкотре мають намір парламентарі. Автори закону запевняють: на руках у населення і так десять мільйонів різних пістолетів, з яких три мільйони – травматичні. Тому варто систему продажу легалізувати.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ, міністр юстиції України: "Кожна людина, яка не перебуває на обліку в психоневрологічних диспансерах, повинна отримати право використовувати його в цілях самооборони"

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: Суцільні перестрілки можуть чекати на українців, якщо їм травматичну зброю таки дадуть до рук, - кажуть експерти. Адже до такого виду пістолетів люди звикли ставитися безвідповідально. Це куля під травматичний пістолет. Вона дуже легка – важить менше грама. Її майже не відчуваєш на долоні. І на перший погляд здається, що нікому завдати шкоди, а тим паче вбити, нею неможливо. В Асоціації власників зброї переконують: потрібно дозволити вільний продаж лише нарізної зброї. Бо її можна ідентифікувати.

Георгій УЧАЙКІН, голова наглядової ради Асоціації власників зброї: "На відміну від гумової кулі, звичайна бойова, при проходженні крізь канал ствола, звісно, залишає на собі відбитки. Ці відбитки індивідуальні. Ці залишки проходження через канал ствола індивідуальні, такі самі як відбитки людини".

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: Крім продавців, зацікавлені у легалізації зброї ще й охоронні фірми. А ось перший Президент України Леонід Кравчук згадує: дати всім зброю депутати планували ще за часів, коли він керував державою. Ідею не підтримали. Впевнений: не варто і зараз.

Леонід КРАВЧУК, перший Президент України: "Злоба, яка вирує в суспільстві через відсутність достатніх умов життя, там багато інших причин, можуть вдаватися весь час до застосування сили. А якщо є зброя, то сила стає небезпечною".

Маргарита КУЗЬМІНА, кореспондент: У переважній більшості країн Європи вже давно дозволили своїм громадянам йти на прогулянку і не викладати з кишені нарізну зброю. Аби

вони почували себе безпечно. Українці поки що можуть постояти за себе винятково ножем і сокирою.

Не судилося

ICTV, Факти тижня

Оксана СОКОЛОВА, ведуча: Не судилося здійснитися цього тижня планам опозиції. Позачергове засідання Верховної Ради, якого вимагали опозиціонери, аби обговорити ситуацію навколо Тимошенка і Луценка, не відбулося. Спікер парламенту Володимир Рибак просто відмовився його призначати, бо отримав інформацію, що частина підписів опозиціонерів, поставлених за позачергову сесію, фальшива. Але «Батьківщина», «УДАР» та «Свобода» все ж таки зібралися у сесійній залі. Всі подробиці – у Олександра Візгіна.

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Вони все ж зустрілися під куполом. Попри відмову голови Верховної Ради скликати позачергову сесію, три опозиційні фракції все одно зібралися у сесійній залі. Без спікера і спочатку навіть без мікрофонів.

Руслан КОШУЛИНСЬКИЙ, заступник голови Верховної Ради України: «О! Бачите, як добре?! Все-таки сила голосу, сила слова перемагає і техніку».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Хоча могли і зовсім не зібратися: напередодні депутатів атакували телефонні диверсанти. Понад 50 депутатів заявили, що стали жертвами SMS-провокації.

Руслан КОШУЛИНСЬКИЙ, заступник голови Верховної Ради України, (зачитує SMS): «Засідання фракції скасовано. Чекайте на додаткову інформацію близько 11-ої години. Зараз відпрацьовується новий план дій: нас прослуховують – не дзвонити до 10-ої години. Режим – «тиша».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Ось такі дивні SMS-ки посипалися на опозиціонерів серед ночі. Хто здійснив непросту розсилку за такою великою кількістю закритих телефонних номерів, залишається таємницею.

Олег ТЯГНИБОК, голова парламентської фракції ВО «Свобода»: «Ці SMS-ки прийшли з телефонного номера керівника секретаріату нашої фракції – SMS-ки, які він не відсилав».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Із номера завідувачки секретаріату «Батьківщини» Ольги Боднар і поготів дзвонив чоловік і говорив російською.

Ольга БОДНАР, завідувачка секретаріату ВО «Батьківщина»: «Той, хто розуміється на цьому, той прекрасно зрозумів, що це дезінформація-провокація».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Опозиціонери звинувачують у провокації владу. У Партії регіонів погоджуються – це провокація, але не їхня.

Володимир ОЛІЙНИК, народний депутат України, фракція Партія регіонів: «Це недолуга провокація самих опозиціонерів, щоб виправити те, що не 177 депутатів, а прийшли тільки ті, яких елі-елі зібрали. Далі була десь критична маса – я маю на увазі 150, от так приблизно. А де ж інші? На Мальдівах!».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Інформацією прикордонників про 11 депутатів опозиції, які перетнули кордон України, певно, і скористався спікер Володимир Рибак. А підказав йому про начебто фальшиві підписи депутат Лук'янов.

Володимир РИБАК, Голова Верховної Ради України: «Пришел народный депутат Лукьянов и сказал, что подписей нет 150. Подписи сфальсифицированы. Аппарат проверил. Оказалось – 8 подписей подделаны».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: В опозиції обурилися: до графологічної експертизи в парламенті ще ніколи не вдавалися.

Микола ТОМЕНКО, народний депутат України, фракція БЮТ «Батьківщина»: «Ці клоуни спочатку картки виривали під час голосування, а тепер вони проводять графологічну експертизу депутатів!».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Такого Володимиру Рибаку опозиція пробачити не змогла. На позачергових зборах, які тривали близько півтори години, «Удар», «Батьківщина» і «Свобода» назбирали 152 підписи за висловлення недовіри спікеру.

Олег ТЯГНИБОК, голова парламентської фракції ВО «Свобода»: «Сьогоднішніми діями ми будемо апелювати до громадськості і до суспільства щодо нашої вимоги і нашого протесту дій теперішньої парламентської більшості і керівництва Верховної Ради, які не відповідають українському законодавству».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Також три опозиційні фракції вимагатимуть відставки Генерального прокурора і волі та належного лікування для Тимошенко і Луценка.

Арсеній ЯЦЕНЮК, голова правління фракції ВО «Батьківщина»: «Найперше – це обговорити політичну ситуацію, у тому числі і щодо політичних переслідувань Юлії Тимошенко і того, що відбувалося із Юрієм Луценком. Друге – це визначити порядок денний діяльності опозиції на наступну сесію».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: Щоправда, 150 голосів опозиції вистачить лише для створення тимчасової слідчої комісії. Цього недостатньо навіть щоби поставити на голосування питання про відставку Рибак і Пшонки. Не всі опозиціонери залишилися задоволеними перебігом зборів і діями колег щодо Тимошенко і Луценка. Анатолій Гриценко і Сергій Міщенко вже заявили, що нинішні лідери «Батьківщини» лише імітують протидію владі.

Сергій МІЩЕНКО, народний депутат України, фракція БЮТ «Батьківщина»: «П'ять діб я шукав, де ж цей підпис поставити, і мені ніхто так і не відповів. Через п'ять діб мені зателефонували – і мій підпис був двадцять якийсь! Після Андрія Міщенка зі «Свободи».

Олександр ВІЗГІН, кореспондент: У чому були всі учасники позачергових зборів однотайними, так це у наполяганні на персональному голосуванні депутатів. Якщо цього не буде зроблено, опозиція погрожує заблокувати роботу Ради. Відтак у вівторок у парламенті може бути дуже гаряче.

Гра на трубі

Оксана СОКОЛОВА, ведуча: Сім мільярдів доларів – цього тижня «Газпром» підтвердив свої апетити – він таки виставив «Нафтогазу» рахунок за недобір газу, бо торік Україна взяла менше, аніж передбачав контракт. Прем'єр Микола Азаров порахував, що 7 мільярдів доларів – це приблизно три місяці виплат пенсій всім нашим пенсіонерам. Тож, платити чи не платити, і чи можлива нова газова блокада? Болюче питання вивчав Микола Кирильов.

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Попередження про війну чи арт-підготовка? Інформація про 7 мільярдів доларів, які «Газпром» вимагає від України за недобір газу цього тижня, підтвердилася. Київ вважає претензію необґрунтованою і платити не збирається.

Едуард СТАВИЦЬКИЙ, міністр енергетики та вугільної промисловості України: «Виставлений рахунок за той об'єм, який Україна взагалі не брала. Тому я вбачаю, із юридичної точки зору Україна виконала всі свої зобов'язання».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Експерти одразу заговорили про можливість третьої газової блокади України.

Михайло ГОНЧАР, директор енергетичних програм центру «Номос»: «Такий сценарій я би не виключав. Добитися як контролю над основним ласим активом в Україні – газотранспортною системою – в обмін на цей віртуальний борг, так і бажанням добитися політичної переорієнтації України із європейського вектору на євразійський».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Посол Росії в Україні заперечує – війни не буде – зможуть домовитися до подання позову у Стокгольмський арбітраж. А про перегляд вже існуючого контракту, який Україна вважає кабальним, начебто вже домовилися – і без вимоги до Києва увійти до Митного союзу.

Михайло ЗУРАБОВ, Надзвичайний і Повноважний посол Росії в Україні, (цитата): «Газпром» подал свого рода сигнал української стороні в частині, «Нафтогазу» о том, что необходимо урегулировать одну из действующих норм контракта, который, как известно, предусматривает обязательства Украины закупать определенное количество газа».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: За контрактом, Україна мусить купувати у «Газпрома» 52 мільярди кубів щороку, але має право зменшити закупівлю удвічі – по 20 % до 33 мільярдів із завчасним письмовим попередженням. У «Газпромі» зменшення обсягів не підтвердили, але і жодного разу не заперечили.

Юрій КОРОЛЬЧУК, член наглядової ради Інституту енергетичних стратегій: «У 2012 році «Газпром», як відомо, жодного разу не виставив ніяких претензій і не звинуватив Україну в тому, що вона бере мало газу. Тобто 33 мільярди кубометрів».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Виставлений «Газпромом» рахунок здивував експертів відомого міжнародного рейтингового агентства «Standard & Poor's». За їхніми підрахунками, реальна сума за недобір газу вшестеро менша. Чи перекриють Україні газ у разі відмови погасити названу суму? І чи стане це напередодні важливого для Києва саміту Україна – ЄС у Брюсселі, як прогнозують деякі експерти?

Юрій КОРОЛЬЧУК, член наглядової ради Інституту енергетичних стратегій: «Коли компанія-споживач, у даному випадку – «Нафтогаз України», оплачує щомісяця споживання газу, то, відповідно, обмежувати постачання не можна. Інших моментів для перекриття труби, так званої, немає у контракті».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: До того ж, ця гра для Москви аж надто ризикована – «Газпром» вже зазнав суттєвих втрат на європейському ринку. Країни ЄС знижують обсяги закупівлі російського газу і змушують «Газпром» знижувати ціну. Росія претензій до України поки не коментує. Натомість це зробив скандальний політик Володимир Жириновський під час помпезного візиту до України.

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «Заключається договір – надо выполнять, не получается – надо другой заключать. У вас все будет – надо построить правильные отношения!».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Але розказати, чому для України Митний Союз кращий за Європейський, Жириновський не встиг – в нього полетіла квашена капуста.

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «И будет опять дорожать нефть... Что такое?!».

Жіночий голос: «Геть шовініста!».

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «Где охрана? Где охрана, придурки? Где моя охрана? Быстро возьмите эту дуру и выкиньте из зала!».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Капусту для Вольфовича приготувала студентка першого курсу Київського університету імені Карпенка-Карого і за сумісництвом – активістка «Коаліції учасників Помаранчевої революції» Тетяна Лиходєєва.

Тетяна ЛИХОДЄЄВА, активістка «Коаліції учасників Помаранчевої революції»: «Провсяк випадок ми так розфасували по кульочках целофанових - там в кишені, сумку. Так, серйозно до цього готувалися».

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «Что она кричала мне? Переведите!».

Журналіст: «Украинофоб».

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «А что это такое?».

Журналісти: «Не любите Украину, украинцев».

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, керівник фракції ЛДПР у Державній Думі Росії: «Но она дура! Я никого не люблю и никого не обязан любить!».

Микола КИРИЛЬОВ, кореспондент: Любов України та Росії зазнала тріщини. А от чи зустрінуться партнери у Стокгольмському суді, - питання. Якщо «Газпром» позов таки подасть, то для Києва – це шанс добитися перегляду контракту. До того ж, Україна може висунути зустрічний позов.

Михайло ГОНЧАР, директор енергетичних програм центру «Номос»: Чітко записано, що російська сторона зобов'язується прокачувати не менше – підкреслюю – не менше 110-ти мільярдів кубічних метрів газу на рік транзитом через Україну, до європейських споживачів. Але вона цього не виконує.

На этой неделе Государственный комитет по статистике официально объявил о падении украинской экономики
ТРК "Украина", События

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: На этой неделе Государственный комитет по статистике официально объявил о падении украинской экономики. Причем, спад начался еще в конце прошлого года. Здоровье экономики обычно измеряют в процентах роста ВВП. Это, как измерить температуру. В 2011 – украинский ВВП вырос на 5,2 процента. Очень хороший был показатель, особенно на фоне кризисной Европы. В 2012 Кабмин прогнозировал рост ВВП на уровне 3,9 процента, но прогноз не сбился. Результат прошлого года – экономика выросла всего на две десятых процента. То есть, разница минус пять процентов. А это уже симптом, называется, рецессия. А еще на минувшей неделе ряд известных международных финансовых организаций опубликовали прогнозы развития экономики Украины. Очень интересно сравнить с правительственными. Итак, правительство обещает нам рост на уровне 3-4 процентов, всемирный банк говорит – максимум 2 процента и 2 десятых. Европейский Банк Реконструкции и развития – ноль процентов. И вот еще прогноз от известной американской компании «Голдман Сакс». Она уже полтора века управляет капиталами по всему миру. Так вот, ее эксперты считают, что украинская экономика упадет на 1,8 процента. Более того, эти же американские эксперты пугают и увеличением государственного долга до 45 процентов ВВП, и всеми сопутствующие проблемами, вплоть до дефолта, и резкого падения курса гривны. Все эти прогнозы звучат страшно, особенно если вспомнить, что в этом году нужно заплатить 9 миллиардов долларов по кредитам. Таких расходов в истории Украины не было еще никогда. Выдержит ли бюджет страны, и наши с вами кошельки такую нагрузку? Будет ли дефолт, и кто нам поможет? МВФ даст кредит, или сами выкарабкаемся? Все ответы в эксклюзивном интервью Первого вице-премьер-министра Сергея Арбузова.

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: На этой неделе приехали представители МВФ в Украину. Как мы знаем, все предыдущие встречи, к сожалению, заканчивались ничем, по сути. Скажите, с каких позиций сейчас Украина выступает в переговорах? То есть, мы просим: помогите, пожалуйста. Или же мы сейчас выступаем, как коллеги, как партнёры, которые готовы идти на определенный компромисс, и выполнять те условия, которые раньше не были выполнены.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Для того, чтобы ответить на ваш вопрос, нужно понять вообще, что такое МВФ. Это организация, которая занимается изучением вопросов экономики в различных странах, и дает возможность пережить сложные времена для экономики. То есть наша ситуация, мы обратились к Фонду, мы участники Фонда, и обратились с программой, нам открыта была программа для того, чтобы мы смогли урегулировать свои экономические процессы. На мировом сообществе, мировых финансах достаточно серьезная нестабильность, и Украина не исключение. Мы получаем импорт этих проблем, мы должны предусмотреть все риски, поэтому работа с МВФ очень важна. И мы сегодня прилагаем все усилия для того, чтобы найти понимание, найти взаимоотношения, чтобы страна получила эту помощь, и вышла из ситуации, в которой находится».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Вот как раз вопрос тарифной политики – да. Это ключевой вопрос, который вот, собственно говоря, МВФ который год уже отстаивает, и пытается доказать, что Украине необходимо поднять все-таки тарифы на 30 процентов для населения, 60 для коммунального сектора. Это условие сейчас звучит точно также?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «На самом деле их требование сформировано не случайно. Это результаты работы развитых экономик. В нашем случае, мы к этому вопросу должны подойти очень осторожно. Очень вдумчиво».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Вы не исключаете, что страна будет вынуждена. Правительство будет вынуждено пойти на определенный компромисс, и в том числе в вопросе тарифов?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Это процесс договорной, очень не простой. Мне сложно сказать какое будет решение. Потому, что все должно подтвердить экономика. Все должно подтвердить расчеты. Мы должны подумать, прежде всего о своем населении, и об экономике».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Ясно, что вы сейчас не можете сказать, чем увенчаются переговоры с МВФ, но все-таки, вы настроены оптимистично по поводу финала переговоров?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Однозначно, однозначно мы настроены на результат. И группа, которая приехала, тоже настроена на результат. И я считаю, что если мы будем плодотворно работать, и находить разумные компромиссы, то наша деятельность она должна увенчаться положительным результатом».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Сергей Геннадьевич, многие эксперты прогнозируют очень сложный 2013 финансовый год для Украины. Нужно отдавать внешние долги. Это, порядка девяти миллиардов долларов. Нужно платить России за газ. Мы знаем, какую большую цену. Все это на фоне дефицита платежного баланса, и все это на уже зафиксированном падении ВВП. Буквально на этой неделе Госстат фактически заявил о вхождении национальной экономики в стадию рецессии. Действительно есть основания говорить о рецессиях экономики?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «На самом деле, этот год будет сложным не только для Украины. Это год экзаменационной для всей мировой экономики. Но я скажу, что для пессимизма, в общем-то, оснований нет. Хотя бы потому, что в прошлом году Минфин привлек внешние заимствования на сумму, порядка пять миллиардов долларов. И деньги привлекались по необходимости. Не бралась та сума заявок, которая поступала. Это на внешнем рынке. На внутреннем рынке привлечения составили порядка 3 миллионов миллиардов долларов. Это работала наше население, наши предприятия, наши банки. То есть, смотрите, как получается какой баланс. Раньше такого не было. То есть, это уже восемь миллиардов долларов. А нам нужно отдать всего лишь девять. Это был пробный шаг выпуск казначейских обязательств на внутреннем рынке. Выход на внешние рынки. Мы тоже пробовали без программы МВФ, это было очень сложно. Это все ж таки, маяк и якорь для инвесторов. Но, тем не менее, у нас получилось. Я думаю, что следующий год, если не будет легче, но сложнее быть уже не должен».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Скажите, кроме МВФ существуют ли какие-то альтернативные источники внешних займов. Вот сейчас вот, для Украины? Можете назвать, что это может быть еще.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Это внешние привлечения. То, что мы делали в прошлом году. Это размещение ценных бумаг государства, которые скупают внешние инвесторы. Это размещение бумаг внутри страны. На самом деле механизмов очень много. Это привлечение частным секторам заимствования. Не только государством. То есть все инвестиции, которые сегодня идут, и портфельные и прямые, мы приветствуем. Делаем все возможное, чтобы капитал работал в стране. С этого начинали все страны, которые выходили из кризиса. Мы не исключение. Мы работаем со всеми источниками, которые возможны в данной ситуации для нашей страны, и доступны».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Существует ряд мнений, не знаю: то ли это скептики, то ли пессимисты, то ли люди, может быть наоборот, объективно смотрят на вещи. Которые говорят, что именно второй квартал текущего года будет очень иметь большую нагрузку на бюджет страны. И страна может объявить технический дефолт.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Я еще раз хочу всех уверить. Что мы ожидаем платежный баланс отрицательное сальдо в следующем году гораздо меньше, чем результат был этого года. Хотя и в этом году, я считаю, очень неплохо мы закончили. Ориентировочная сумма отрицательного сальдо, это четыре миллиарда долларов. Для примера хочу сказать, что в период паники, когда была паника курсовая, я работал в Национальном

банке, в этот период население выкупило 4 миллиарда долларов, примерно такую же сумму. Потом прекратила покупать. Прекратила потому, что увидела, что все в порядке. Если бы население не купило эти четыре миллиарда долларов, у нас бы был положительный баланс. Вот и простая арифметика. Мы будем разъяснять населению, что не нужно поддаваться панике. Не стоит покупать ненужное количество иностранной валюты. Покупать просто валюту иностранную без надобности, когда не выезжаешь за рубеж, это и для страны не удобно – постоянно идет дисбаланс. И население не всегда сможет сэкономить на этой операции. Как показали последние события, последний квартал прошлого года – очень много людей потеряло. То есть, были курс уже 8.40 – люди покупали, потом курс вернулся на свой уровень, как собственно и Нацбанк и планировал. Потому, что это было временное явление. И люди потеряли. И у них, к сожалению, я должен признать, что потеряли самые незащищенные слои населения. Потому, что кто-то предсказал не правильно. Там кто-то убедительно рассказывал. А регуляторов в это время слушали меньше. Сегодня, я надеюсь, будут слушать больше. Опыт есть. И те пророки, которые пророчат курс 12, 20».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Вот кстати. Вот сейчас говорят, в апреле будет курс 12.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Какие основания? Давайте разберемся. Платежный баланс, практически положительный. Да, есть отрицательное сальдо. Но мы работаем. Работаем с экспортом. Вы знаете, как сегодня экспортные приоритеты страны изменились. То есть, недополученная валюта по продаже металла, продаже перекрылась – продажей зерна. То есть, мы аграрная страна. Мы развиваем усиленно это направление. Я уверен, что будет компенсатор. Мы найдем решение. И сможем сбалансировать спрос и предложение валюты. Если население не будет участвовать в этом процессе, не будет покупать ненужную валюту. Нам, конечно же, будет легче. И легче обезопасить сбережения самого же населения».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: То есть сейчас, фактически вы можете, по крайней мере, успокоить людей. Не стоит волноваться. Всем, кто говорит о техническом дефолте – не дождетесь.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Однозначно, это так. Я приведу пример, какое состояние, когда курс растет очень хорошо показатель, какое состояние счетов банков. На следующий день счета банков составляют около 30 миллиардов гривен. При этом спрос на доллар не растет. Это говорит о том, что настроение стране спокойное, говорит о том, что спрос и потребление спрос и предложение валюты экспортными-импортными – сбалансирован. Все хорошо».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: А сбережения лучше, правда, в валюте держать?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «В гривне, однозначно в гривне. Конечно. Потому, что у гривны очень хорошие процентные, депозитные ставки. Если посчитать, я уже приводил пример в прошлом году, чтобы посчитать если бы человек положил гривну семь лет назад под существующие проценты и не снимал, то даже изменения курса, сегодня бы не навредили капиталу этого человека. К сожалению, вот эти вот постоянные изменения, формы хранения, к сожалению, дают людям только убытки».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Если сложится такая общественно политическая экономическая ситуация в стране, когда Президент вам доверить руководство Кабинетом Министров. Вы готовы к такому развитию событий?

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Я очень тяжело переживаю процесс перехода с Нацбанка на эту должность. Мне очень многому нужно научиться. Это вопрос очень преждевременный. И я думаю, что мне нужно доказать самому себе, что я могу сделать и выполнить ту работу, которую мне доверили сейчас. Это самое главное».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Спасибо. Я вам желаю успеха на этой должности.

Сергей АРБУЗОВ, первый вице-премьер-министр: «Спасибо вам большое. Спасибо, спасибо».

Весь тиждень опозиція намагалася скликати позачергову сесію парламенту для обговорення питання Юлії Тимошенко
ТВі, Сьогодні. Дайджест

Андрій САЙЧУК, ведучий: Весь тиждень опозиція намагалася скликати позачергову сесію парламенту для обговорення питання Юлії Тимошенко. Але, спікер, регіонал Володимир Рибак збирати Верховну раду відмовився. Формальна підстава – регіонали засумнівалися, що опозиція справді збрала 150 підписів необхідних для скликання позачергової сесії. До Рибак так відверто ігнорувати права опозиції – точніше, те що від них залишилося ні хто не наважувався. Тому, навіть обережний у висловив Віталій Кличко у своєму блозі написав проте, що «Рибак має піти у відставку – бо це не спікер, а посильний втілювач волі Президента України підконтрольний та підзвітний йому. Такий голова не потрібен ані парламенту, ані країні».

Ярослав КРЕЧКО, кореспондент: Без надії сподіваюсь – опозиція вже майже тиждень, як збрала 158 підписів за проведення позачергової сесії парламенту. І наполягає....

Олександр ТУРЧИНОВ, народний депутат, ВО «Батьківщина»: «Сесія повинна відбутися не пізніше ніж на цьому тижні. Голова Верховної ради пан Рибак просто ховається від опозиції, не розписуючи документи».

Ярослав КРЕЧКО, кореспондент: У голови ради Володимира Рибак аргументація не змінна – от тільки підроблених підписів під вимогою призначити засідання, на його думку – побільшало. У п'ятницю спікер сумнівався в автентичності 7 автографів. Сьогодні – не визнає вже 18. Серед них і лідер «УДАРу» Віталій Кличко.

Володимир РИБАК, Голова Верховної Ради України: «Стоять підписи ну не схожі...будемо казати на підписи депутатів. І депутатів цих не було в Україні».

Віталій КЛИЧКО, лідер фракції «УДАР»: «Дійсно я знаю людину яка підробила ці підписи – я знаю його прізвище. Його звать Віталій Володимирович Кличко. Він особисто підписав і підробив цей підпис».

Ярослав КРЕЧКО, кореспондент: У партії «УДАР» вже закликали Володимира Рибак подати у відставку і не соромити парламент. Депутати ж «Батьківщини» вимагати позачергового засідання сьогодні подалися до спікера в кабінет. Але, 7 опозиціонерів і голову Верховної ради не переконали.

Володимир РИБАК, Голова Верховної Ради України: «Вже вівторок, II сесія починається і сказав, що я взяв 300 чоловік і підрахував...перенесли мені розрахунки – треба так на вітер викинути 3, 627 мільйона гривень. Ну, на що, я говорю – тоді проводити. Вносите пропозиції і заслухаємо в пленарному порядку всіх керівників».

Ярослав КРЕЧКО, кореспондент: Меншість прагне розгляду на позачерговій сесії у парламенті і ситуації навколо Юлії Тимошенко, а також звільнення керівників генпрокуратур, СБУ та МВС.

Арсеній ЯЦЕНЮК, голова фракції «Батьківщини»: «Ми очікуємо сьогодні розпорядження голови парламенту за будь-яких обставин. У нас вже є свій план проведення позачергової сесії».

Тарас БЕРЕЗОВЕЦЬ, політтехнолог: «Звичайно, народні депутати можуть прийти до приміщення Верховної ради, але вони...по-перше – навряд чи потраплять до засідання...до зали Верховної ради. А по-друге – якщо вони будуть проводити це в іншому приміщенні, ці засідання будуть визнані не легітимними».

Ярослав КРЕЧКО, кореспондент: Детальніше про свій план проведення засідання в опозиції говорити не захотіли. Кажуть: дають шанс Рибак до завтра змінити своє рішення. Депутат «Батьківщини» Сергій Соболєв пообіцяв ТВі, що меншість оголосить про свої дії вже у середу зранку. І як стало відомо – спікер Володимир Рибак у п'ятницю зустрінеться з головами фракцій. На нараді вони обговорюватимуть питання, які опозиція хоче розглянути на позачерговій сесії.